

BOGOLJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaja začetkom
vsakega mesca

Izdaja Kat. bukvarna
Tiska Katol. tiskarna

Stane: za celo leto
K 2.—; za Nemčijo
K 2.50; za Ameriko
in vse ostale zunanje
kraje K 3.—

Spisi in dopisi se
pošiljajo uređni-
štvu, narečnina in
darovi pa upravni-
štvu „Bogoljuba“
v Ljubljani

Spisi se morajo po-
slati do 10., dopisi do
15. prejšnjega mesca

Koledar za majnik.

Mesečni namen za apostolstvo molitve, določen od sv. Očeta:

Ceščenje brezmadežnega srca Marijinega.

	Dnevi	Godovi	Posebni nameni apostolstva molitve. — Zraven vsak dan vse važne in nujne zadeve	Ceščenje presv. Rešnj. Telesa	
				Ljublj. škof.	lavant. škof.
1	Sobota	Filip in Jakob	Vsi, ki še niso opravili vel. spovedi	Ljublj. stoln.	Sv. Tomaž p. Vel. Ned.
2	Nedelja	Atanazij	Šmarnice	Trebelno	Sv. Bolf. n. K.
3	Poned.	Najd. sv. Križa	Zmaga sv. Križa	Sv. Križ p. Lit.	Sv. Len. p. V. N.
4	Torek	Florijan	Gospod, varuj nas požarov!	Kamna Gorica	
5	Sreda	Pij V. p.	Cerkev sv. Jožefa v Ljubljani	Št. Gothard	
6	Četrtek	Janez Ev.	Naši vojaki in mladeniči	Orehok	Jarenina
7	Petek	Stanislav m.	Poljski reveži in begunci	Ljub. sv. Flor.	
8	Sobota	Mih. nadangel	Ljubljanska stolna cerkev	Šmihel	Sv. Jakob v Slov. Goricah
9	Nedelja	Gregor N.	Naši škofje	Rakitna	Sv. Ilj v Slov. Goricah
10	Poned.	Antonin	Blagoslov polja	Javor	
11	Torek	Mamert	Gospodarji in gospodinje	Novaštifta	
12	Sreda	Pankracij	Dobra letina	Kopanj	Svičina
13	Četrtek	Vneboh. Krst.	Misli in želje po večnosti	Knežak	
14	Petek	Bonifacij	Devetdnevnic v čast Sv. Duha	Fara pri Kast.	Sv. Jur. n. Pes.
15	Sobota	Zofija	Krščanske matere	Mitterdorf	Sp. sv. Kunig.
16	Nedelja	Janez Nep.	Spovedniki in spovedenci	Nova Oselica	
17	Poned.	Paskal šk.	Častivci sv. Rešnjega Telesa	Karn. Mekinje	Sv. Lenard
18	Torek	Venamij	Sotrudniki in bravci Bogoljuba	Lesce	
19	Sreda	Celestin p.	Duh prave ponižnosti	Breznica	Sv. Rupert
20	Četrtek	Bernardin	Katoličani med krivoverci	Dobrova	Sv. Trojica
21	Petek	Valeno	Naši bolniki, zlasti vojaki	Prem	
22	Sobota	Julija	Stanovitnost deklet	Čatež pri Tr.	Negova
23	Nedelja	Binkošti	Birmanci in njih botri	Krško, Kapuc.	
24	Poned.	Bink. poned.	Zmaga katoličanov	Križanke	Sv. Bened.
25	Torek	Gregor VII.	Sv Oče in rimsko vprašanje	Godovič	
26	Sreda	Filip N.	Zanemarjeni otroci	Sv. Troj. p. M.	Sv. Ana
27	Četrtek	Beda	Katoličani na Angleškem	Ljubno	
28	Petek	Avguštin	Vdove in sirote	Sv. Helena	Sv. Jurij
29	Sobota	Maksim	Ljubljanski škof in škofija	Sv. Duh	
30	Nedelja	Sv. Trojica	Trdna, živa vera	Ráteče	Sv. Bolfank
31	Poned.	Kancijan	Naše redovnice; vsi v maju umrli	Kranj	Mar. Snežn.

Odpustki

za mesec maj 1915.

1. Sobota, prva v mesecu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za razžaljenja, storjena Materi božji in molijo po namenu sv. očeta.

2. Nedelja, prva v mesecu. Pričetek šestnedeljske pobožnosti. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo na namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. — Popolni odpustek: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega.

3. Ponedeljek. Najdenje svetega Križa. Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

5. Sreda. Popolni odpustek udom škapularske bratovščine karmelske Matere božje.

6. Četrtek, prvi v mesecu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnj. Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi.

7. Petek, prvi v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo na namen sv. očeta; b) udom bratovščine presvete Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

8. Sobota. Prikazen sv. Mihaela. Popolni odpustek udom bratovščine za duše v vicah danes ali v osmini.

13. Četrtek. Vnebohod Gospodov. Sv. Peter Regalat. Popolni odpustek: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkv; glej v prejšnji številki »Bogoljuba« izkaz odpustkov za Velikonoč; b) udom bratovščine naše ljube Gospe

Tolažilno pismo očetom.

T. Savinjski.

Dragi mi oče!

Tudi Tebi moram poslati v teh hudih časih tolažilno pismo. Saj vem, da mnogo trpiš v svojem srcu že mesce in mesce, četudi se sliši malokdaj tožba iz Tvojih ust. Saj si moral žrtvovati najdražje, kar imaš, lastnega sina svojemu cesarju in domovini. In ker si vedel, da je tako volja božja, storil si brez ugovora svojo dolžnost.

Slovó Ti ni bilo lahko. Kakor bi kdo trgal kos Tvojega srca iz prsi, tako Ti je bilo ob slovesu. A nisi jokal, še tolažil si mater in otroke, še ojunačil sina, ko mu je hotelo upadati srce!

A zdaj, ko je že dolgo v tujini, ko dobiš le redkokdaj glas od njega ali celo nič, raste tvoja bridkost z vsakim dnevom. Sam hodiš krog hiše, sam ogleduješ polje, kjer sta lani še delala s sinom! Tvoje oko gleda v daljavo in si želi premagati neskončno razsežne prostore, ki Te ločijo od tvojega sina. Oh, ko bi le vedel, kje je zdaj? Ali še živi? Ali je zdrav? Ali ga je morda že usmrtila sovražna krogla, ali pa leži kje na bojišču ranjen v neskončnih težavah? Ali bom ga videl še kdaj? — Marsikaterra solza se Ti je že na skrivnem utrnila po licih, in ko si gledal v grozečo prihodnost, se Te je včasih polotil strah. Kaj bo, če pride sin pohabljen domu? Morda brez rok ali nog? Morda celo kot slep revež? ...

In duša Ti je prepojena z neizrečeno bridkostjo. Sin Tvoj, ljubljenelec Tvojega srca, radost Tvojih oči! On, podpora Tvoje starosti, ki je odšel čvrst in zdrav kakor mlad hrast, se naj vrne kakor pohabljenec? Ali pa bo zakopan kje v tuji zemlji in še kropiti ne boš mogel njegovega groba, ne prižgati lučic v njegov spomin! Ta

misel je strašna, je bridka kakor dvorezen meč! Tedaj pač proseče pogledaš proti nebesom kakor nekdanj Zveličar na Oljski gori in dvigneš svoje roke k molitvi: »Oče, če je mogoče, naj gre ta kelih mimo mene!« Tako koprneče prosiš. Pa nehote moraš misliti tudi dalje po zgledu Jezusovem: »A ne moja, ampak Tvoja volja naj se zgodi!«

Dà, volja božja, volja nebeškega Očeta! Zdaj Te je postavila na težko poskušnjo pokorščine in zatajevanja. Ali pa tudi več, zakaj? Ali veš, kako in zakaj je Bog nekdanj poskušal očaka Abrahama, ko mu je ukazal: »Idi na goro Morijo, tamkaj mi daruj svojega sina Izaka, ki ga ljubiš, v žgavni dar!« In Abraham je šel brez obotavljanja, da izpolni povelje Najvišjega. Kako težko mu je bilo pri srcu, ko je stopal s svojim sinom po bregu navzgor — v gotovo smrt, kakor je mislil. A prišlo je drugače. Ko potegne Abraham svoj meč, da bi usmrtil lastnega otroka, pristopi angel božji in mu reče: »Stoj, Abraham! Ne stori žalega svojemu sinu Izaku! Bog je le preskušal tvojo pokorščino. Ker pa si bil pokoren in bi ne prizanesel niti lastnemu sinu zavoljo Boga, te bode storil očeta velikega naroda!« In v Abrahamu so bili blagoslovljeni vsi njegovi potomci.

Glej, oče krščanski! Tudi za Tebe je prišel čas poskušnje; čas, ko hoče Vsemogočni spoznati, ali brez godrnjanja storiš vse, kar hoče od Tebe, da daruješ celo svojega ljubega sina. Morebiti se ta poskušnja konča kakor pri Abrahamu, da boš zopet dobil nazaj svojega ljubljence, ki je šel po tvojih mislih v gotovo smrt. To je vsekako mogoče. Na vsak način pa je gotovo, da Bog sprejme in bogato poplača Tvoj dar, ki ga položiš pred njim na oltar.

Saj si ga dal ne le enkrat, ampak ga daruješ vsak dan, kadarkoli se spomniš nanj. Da bo Tvoj dar popoln in koristil Tebi in sinu, reci večkrat z vsem srcem: »Gospod, ohrani mi sina! Varuj ga nesreče! Daj mi ga zdravega nazaj, usmiljeni Oče, — a ne moja, ampak Tvoja volja naj se zgodi!«

Veruj mi, oče krščanski, da bo Tvoja daritev dobro sprejeta pri prestolu Vsemogočnega. Bog gotovo vé, kaj je za Tebe, za Vas vse doma najboljše za čas in večnost. Mi ljudje smo kratkovidni in ne poznamo skrivnostnih potov božje previdnosti. V veliko nesrečo bi nam bilo včasih, če bi Bog izpolnil naše želje. Zato bodimo v vsakem slučaju mirni in vdani v njegove naredbe! Kar Bog stori, prav stori.

Gotovo Ti je še v spominu ginljiva zgodba o egiptovskem Jožefu, ki je bil prodan od svojih bratov v tujo deželo. Očetu Jakobu pa so prinesli Jožefovo suknjo omočeno s kozličevo krvjo. In oče jo je spoznal in glasno zaplakal: »Divja zver je raztrgala mojega sina! O moj sin Jožef, Jožef, moj sin!« In ni nehal objokovati svojega sina. A sin je živel, bil od kralja odlikovan in se spet sešel s svojim presrečnim očetom!

Glej, ljubi oče, morebiti boš tudi Ti dobil glas o sinovi smrti, ki se pa ne uresniči, ampak Tvoj sin še živi, bo od cesarja odlikovan in se srečno vrnil na dom! Koliko veselje za Tebe, za Vas vse!

»Ne, ne!« Mi odkimaš z žalnim obrazom! »Padel je, dobil sem zanesljivo sporočilo od vojaških oblasti. Tudi njegovo obleko so mi že vrnili. Nič več ne upam, in nič več na celem svetu me ne potolaži, ampak žaloval bom za sinom, dokler bom živ. Oh, tako priden in pokoren je bil, tako pobožen, zakaj je moral pasti ravno on?«

Veš, zakaj? Bil je odločen za nebesa in ne za svet, ki bi ga lahko še spridil. Kakor je bil Jožef povišan pri egiptovskem kralju in je prejel njegov prstan kot znak časti in ljubezni — prav tako je zdaj povišan Tvoj dobri sin v nebeškem kraljestvu. Tam mu je sam Bog nebeški nadél prstan svoje ljubezni ter mu odkazal prostor med mučenci v nebesih. Saj Ti je znano, da vsak vojak zasluži mučeniški venec, kdor v spokornem duhu prenese vojne težave in ondi umré. »Oče moj,« tako Ti bo nekoč hitel Tvoj ljubljenec naproti in Te objel, ko boš sam prestopil prag večnosti. »Glejte mojo srečo in slavo! Kratko je bilo trpljenje v boju, ki sem ga

zamenjal z neizrekljivim veseljem v večnosti. In tukaj sem prosil Boga za Vas, za mater, za brate in sestre, za vse tovariše in sosede. Videl sem, kako ste jokali za menoj in vsako Vašo solzo je nesel angel pred božji prestol. Jaz pa sem prosil, da Vam zaradi te bridkosti olajša in odvzame drugo trpljenje na zemlji.« — — —

Kajne, dragi oče krščanski, to slišati bo nekdan za Tebe sladka, nepopisna sreča. In zagotovljena Ti je, kakor Ti je obljubljena božja beseda: »Obrisal bom vsako solzo z njih oči, in jaz sam bom njih bogato plačilo.« Veseli se, oče, veseli se!

A vidim zraven Tebe Tvojeega prijatelja soseda, ki je tudi poslal sina na boj. In ko mu bereš moje pismo, si zakrije obraz in srce mu je čimdalje žalostnejše. Zakaj? To veš Ti sam tako dobro kakor on. Njegov sin ni bil priden in dober, temveč spačen in hudoben. Ni maral za noben opomin, temveč trmoglavo je hodil svojo pot in za vse materine in očetove dobrote jima je ovijal trnjevo krono krož srca. A zdaj je vse odpuščeno, vse pombljeno, — ko bi se le vrnil. Dà, ljubi oče, Tvoja žalost je velika, in kakor oče v evangeliju za izgubljenim sinom, tako plakaš Ti grenke solze. Kaj bo z njim, ali se bo še bolj pohujšal — ali v grehah celó umrl? Moli zanj, dragi oče, moli mnogo in vsak dan, da ne bode izgubljen za čas in večnost! Posebno Ti priporočam rožni venec in križev pot. Če greš mimo cerkve, stopi noter, idi od postaje do postaje in poglej podobo, kaj ti predstavlja! Le kratko premišljuj in izmoli očenaš! V četrt urice si gotov. Tudi mati in otroci naj molijo zanj križev pot! Izprosili bodo njegovo spreobrnjenje. Morda prav ta čas, ko Ti moliš, se Tvoj sin Tebe spominja na bojišču. Morda se kesa prejšnjega življenja in tam v daljavi zdihuje:

»O, da enkrat še videl bi očeta,
O, da enkrat še zrl bi mu v obličje!
Kako bi rad ga odpuščanja prosil,
Kako s solzami roko mu orosil!«

Zdaj sredi groznih nevarnosti, zapuščen in ranjen misli na dom; zdaj mu donijo Tvoje besede na uho, ko si ga svaril, naj ne skuša Boga, sicer ga bo zadel pravična kazen. V ognju trpljenja se je omehčalo njegovo srce, spokoren se bo vrnil domov in dvakrat izgubljenega sina boš zopet našel, zopet pritisnil na srce! Glej, tako bo Bog poplašal Tvojo žrtev.

Ali pa umré skesan in spokorjen na bojišču in se s tem reši za celo večnost!

Dá, ljubi oče! To velja Tebi in vsakemu: Zdaj so nebesa odprta, zdaj je čas pokore in vdanosti v voljo božjo, s katero lahko zaslužimo sredi bridkosti sedanjih

dni zadovoljnost srca in večno srečo. Potem se tudi nad nami gotovo izpolni stara resnica, da se tistim, ki Boga ljubijo, vse na dobro obrne.

Zakaj? Kedaj?

Zakaj srdiš se, o Gospod?
Kedaj otmeš trpeči rod?

Ker um človeški je propal
in Stvarnika ni več priznal,
ter prah napuha je prevzel
uprl se Bogú.

Ko bo pravici zadostil
in poravnal, kar zadolžil,
zletel golobček širom svet
bo z vejico miru.

S. Serafika.

Marija, k Tebi uboge reve...

Mrzla zima se je poslovila od nas. Zopet se je pomladila mati zemlja, kakor vsako leto. Vse zeleni, poganja, cvete; glasi se veselo petje lahkokrilih ptičic; povsod novo življenje in veselje v naravi...

Toda, ta pomlad (1915) nam zemljanim ne more razveseliti src. Sicer tako ljubke cvetlice se nam zde kot mrzle rože, ki jih zima dahne na okna. Veselo žvrgolenje ptičkov pa prevpije tožen jok in stok ranjenih, umirajočih, zapuščenih vdov in sirot. Zemlja krije pod mrzlo rušo že stotisoče mladeničev in mož, ki so bili cvet narodov. Ogromne žrtve je zahteval in še zahteva mrtvaški blede angel.

Že deseti mesec divja silna vojna vira preko zemlje ter stresa Evropo, da celo zemljo. Koliko človeške krvi je že popila zemlja, koliko solza je že poteklo, koliko vzdihov je že pohitelo proti nebu! Že dolgo časa je žugala pošastna svetovna vojska. Toda njenih strahot si niti od daleč nismo mogli predstavljati. Na tisoče regimentov v krasnih uniformah je hitelo vriskajoč in pojoč na bojišče, a vračajo se neprestano vlaki z ranjenci in bolniki. Ljudstva žive med strahom in upanjem: kdaj bo konec? Ali se kmalu vrne tako zaželjeni mir? Medtem pa groze lakota, bolezn...

Toda, ne bodimo malosrčni! Tudi sedanja svetovna vojska ima svoje svetle strani. Tudi ž njo ima Bog svoje namene nam v korist.

Vojskine strahote so zaprle že marsikateremu brezvercu bogokletna usta, sklenile so zopet tisočerim roke k molitvi ter

upognile trda kolena. Iz milijonov src kipe vzdih prot nebu, da bi se mili Bog usmilil ter nam prikrajšal hude dneve... Toda ene prikazni se pa najbolj veselimo! Kako so zaplamtela ravnov naših težkih dnehsrca v ljubezni in neomejenem zaupanju do Marije, nebeške Kraljice ter skupne dobrotljive Matere vseh narodov.

Ko so se odpravljale čete v boj, kako so zahrepeneli vojaki po Marijinih svetinjah, rožnih vencih, škapulirjih; Mariji so izročale matere svoje sinove, žene svoje može.

V tej izredni ljubezni do Marije so tekmovali vsi narodi: Slovenci, Hrvatje, Ogrji, Nemci, Belgijci, pa tudi razkolni Rusi.

Javno pred vsem svetom so nosili vojaki svetinje, podobe Marijine na bluzi, na kapah; ako je kdo opomnil, naj te znake pobožnosti skrijejo, je dobil odgovor: »To sme vsak videti!« Pa ne samo priprosto ljudstvo kaže v naših resnih časih neomejeno zaupanje na Marijino pomoč, tako delajo tudi višji stanovi. Vojvodinja Parmška, tašča avstrijskega prestolonaslednika, je dala za svoja dva sinova napraviti nova, krasna meča. V meča pa je dala vrisati podobe sv. Jurija, Jezusovega presvetega Srca ter Marije Pomočnice. Opomnila je vojvodinja sama: »da bi njena sinova imela varstvo in pomoč!«

Koga ne činejo pisma vojakov, iz katerih naravnost žari ljubav in zaupanje do

Marije . . . Naj sledi le par zgledov iz peres slovenskih vojakov.

»Kako vesel sem poslani svetinje, si ne morete misliti. Praznoverni nismo ali taki znaki naše vere so nam v vojski amuleti. Do zadnjega časa sem imel pri sebi rožni venec in nekolikokrat so v tistem mraku in ranih jutrih, v nemirnih nočeh in teških urah tipali prsti drobne jagode . . . ustnice niso šepetale, molilo pa je srce in drhtelo. Pomislite torej mojo žalost, ko nekega dne posežem v žep — molka pa ni nikjer. Iščem in iščem a zastonj. V toliko in toliko strašnih urah, v tako groznih moritvah in besnih klanjih me je spremljal. Sedaj visim z vsem na vaši svetinjici. Moramo nekaj imeti, kar nas spremlja v boje. Videl sem pri častnikih, ki poprej niso bili baš pobožni in se niso brigali za verske zadeve, majhno svetinjico na urni verižici ali podobico v listnici. S kakim zaupanjem visimo na takih blagoslovilih, ve samo tisti, ki je sam doživel dni, kakršne smo doživeli mi . . .«

Drugi piše: »Nagovori me sicer brezveren mož: 'Ti, alj si se danes že priporočil Mariji?' Nezaupno ga pogledam. On pa odgovori resno; 'Jaz sem se že priporočil Mariji v varstvo ter sem jej obljubil, da jej bom postavil spomenik, če se še vrnem domov in nikdar ne bom pozabil nanjo.' Ganjen sem bil, solze so mi stopile v oči. Vzdihnil sem: 'O Marija, kako veliko milost si mu izkazala!' Odgovoril sem mu: 'Veseli me, dragi prijatelj, da si se spomnil Marije; le Njej se priporočaj; Ona te ne bo zapustila in ti bo pomagala v največji nevarnosti!' Pa še nekaj. Ko smo bili v bojni črti in so krogle in šrapneli leteli okoli glave, da je bilo groza, smo čuli neprenehoma: O Marija, pomagaj nam; varuj, va-

ruj nas! Tu, ko smo gledali smrti v oči, si bila, Marija, naša pomoč, naša varhinja in naše zadnje upanje . . . Napisal sem te vrstice, da naj jih slovensko ljudstvo bere in se vname v ljubezni in češčenju do preblazene Device Marije . . .« Enakih pisem vojakov bi lahko prepisali cele kope. Pozrejši čas šele bo poročal, kako skrbno je varovala Marija svoje zveste častilce v teh ogromnih bitkah na duši in na telesu.

Napočil je zopet prijazni majnik, posvečen nebeški Kraljici. O dragi bogoljubi! Naj zagoré vaša srca v podvojeni ljubezni do majniške Kraljice! Zaupljivo se zbirajte krog šmarničnih oltarjev, objokujte svoje grehe, ki so krivi naših britkosti! Obljubite večno zvestobo Jezusu in njegovi Materi! Vi, pravi služabniki Marijini, po načinu bl. Grinjona, posvetite se v tem mesecu vnovič Mariji, kraljici src, da zadostite tako za nehvaležnost in trdosrčnost onih, ki tudi v naših hudih dneh nečejo poznati Jezusa in Marije . . .

O Kraljica nebes! Kako srečni smo, da smo dočakali zopet tvoj lep mesec majnik. Občudovati hočemo pri tvojih nogah tvoje Veličastvo, tvoje čednosti in tvoje brezmejno usmiljenje! K tebi kliče mo zapuščeni, objokani tvoji otroci! Tolaži nas, usmili se nas! Ti kraljica miru, izprosi nam kmalu tako zaželjeni mir! Pokrij nas s svojim materinskim plaščem, varuj nas, brani nas kot svojo last! Z varno roko nas privedi na svoj materinski dom, kjer bomo vekomaj bivali v tvoji bližini ter slavili tvojo milino in usmiljenje . . .

»Marija, k tebi, uboge reve, mi zapuščeni vpijemo . . .«

Teotim.

Kako si nam draga!

Kako te proslavljajo naše planine,
kako ti prepevajo hribi doline!
Marija, Marija, kako si nam draga!

Gozdovi pleto ti girlande in vence,
nebo ti prižiaga kraljeve lestence . . .
Marija, Marija, kako si nam draga!

Pred tabo odpirajo limbarji krone,
kras rože ob tvoji lepoti zatone . . .
Marija, Marija, kako si nam draga!

Ti pojejo slavčki in bilje se klanja,
in majniška šmarnica tebi pozvanja . . .
Marija, Marija, kako si nam draga!

Srebrni zvonovi ti kličejo ave,
dan nóči naroča le zate pozdrave . . .
Marija, Marija, kako si nam draga!

Noč moli pred tabo ob znožju oltarja,
te gledajo zvezde, se divi ti zarja . . .
Marija, Marija, kako si nam draga!

In src milijoni, v ljubezni edini,
te kličejo, Mati, tu v solzni dolini . . .
Marija, Marija, kako si nam draga!

M. Elizabeta.

Zaupajmo se Bogu!

Kaj je pravi in zadnji vzrok sedanje vojske? Ljudski grehi. Vse hudo na svetu pride od greha, od nepokorščine proti Bogu. In ta nepokorščina je bila velika. Brezbožnost in brezvernost pa brezbržnost za božje zapovedi so se širile povsod. Tedaj je bilo Bogu dovolj in je pokazal s to vojsko, da še biva in da je treba izpolnjevati njegove zapovedi.

Dà, človeštvo je zašlo daleč od Boga in Bog je kot opomin in kazen poslal to vojsko. Ljudje so pozabili na Boga in njegove zapovedi, zato so se omajali in podrli oni štirje stebri, ki imajo svoj temelj v veri na Boga in ki drže pokoncu red v človeški družbi. Papež Benedikt XV. navaja te štiri stebre v svoji zadnji okrožnici. Ker so ljudje zavrgli Boga in njegove zapovedi, je izginila med njimi prava ljubezen do bližnjega in na njeno mesto je stopila sebičnost, samoljubje. Izginila je pravičnost, na njeno mesto je stopila brezobzirna pest močnejšega. Izginila je pokorščina do postavne oblasti, ker če je vsa oblast od Boga in Boga ni, kje je potem še kaka postavna oblast? Izginila je misel in upanje na večnost in na večno plačilo, in ljudje so iskali vse svoje sreče v uživanju tega sveta.

Ti štirje stebri so se podrli ali vsaj močno omajali, ker je ginila vera in pokorščina do Boga.

Čim prej se spreobrnemo zopet k Bogu, tem prej smemo upati, da odtegne Bog od nas šibo vojske. Čim bolj se vdamo v njegovo voljo in čim bolj se zaupamo njemu, tem bolj smemo pričakovati posebnega varstva od božje previdnosti, ki vse vodi in vlada.

Pogosto molimo v tem času, da Bog odločuje usodo narodov. Ne izgovarjajmo tega samo z ustnicami, marveč tudi s srcem in s polnim prepričanjem. Prepustimo se Bogu, zaupajmo se Bogu in bomo zagotovljeni, da se ne bo slabo izteklo za nas! Tudi vojna sreča je opoteča, in zadnje besede nimajo kanoni, temveč Bog. To so vedeli Izraelci, ki so vsekdar srečno izšli iz boja, kadar so se k Bogu povrnili in se njemu izročili. Tako pravi psalmist: Ti zaupajo na svoje vozove, oni na svoje konje, mi pa na Boga. In na drugem mestu pravi sveti pevec sam sebi: Pade jih na tvoji levi tisoč in deset tisoč na tvoji desni, k tebi pa se ne približa nesreča. Zakaj? Tako govori sveti pevec:

Ti si moj zaščitnik in moja bramba, moj Bog, zaupam vate. In na drugem mestu: Gospod je moja svetloba in moj rešenik, koga se bom bal? Gospod čuva nad mojim življenjem, pred kom bom trepetal, ko se bližajo nad me sovražniki, da bi me pokončali! Če se dvigne proti meni vojska, koga se bo balo moje srce? Če vstane boj zoper mene, nanj bom zaupal.

Bog vodi vojske in odločuje zmage. Vojsko pač delajo ljudje, izid in konec ima pa Bog v rokah.

Le če bo Bog z nami, se bo vojska končala tako, da bomo res prišli do pravega miru in zadovoljnosti. Le če zavlada zopet pravičnost in ljubezen, bomo uživali pravi mir. Ali smo uživali tak mir pred vojsko? Vsakdo vé, da ne v polni meri. Zakaj ne? Ker so se omajali ali celó podrli oni štirje prej omenjeni stebri, ki imajo vzdrževati red med posamezniki, med narodi, med državami.

Sedaj je čas spreobrnitve k Bogu, je čas pokore, čas molitve, čas prejemanja svetih zakramentov, zlasti prejemanja svetega obhajila.

Darujmo pa tudi Bogu vse trpljenje in žrtve, ki jih zahteva vojska, v ta namen, da se vojska srečno izteče, da nastopi po vojski pravi mir, da zavlada pravica, ljubezen, prostost med narodi. Velike so žrtve, prosimo Boga, da jih milostno sprejme in da radi njih naši domovini svojega blagoslova in srečno bodočnost. In če pade ta in oni, ne tujimo preveč, darujmo njegovo smrt Bogu. Zaupajmo božji pravici in previdnosti, da radi teh nedolžnih žrtev dá naši domovini lepšo bodočnost. In naj prihajajo kakršnekoli novice, ugodne ali neugodne, bodimo prepričani, da bo Bog dovedel vojsko do takega izida, da bomo vsi, ki se njemu zaupamo in ki prenašamo enake vojskine žrtve in težave, uživali tudi enako prostost in pravice, in da se pod habsburškim orlom dvigne nova, vsem pravična, pomlajena Avstrija.

Poleg molitve in zaupne vdanosti je treba seveda še dela. Delajmo, če nas mučijo težke misli, delajmo in ne tarnajmo! V spanju in pri delu se pozabi vse, piše neki ujetnik iz Sibirije, ki si z delom krajša čas. Ker manjka mnogo delavnih rok, delajmo doma ostali s podvojeno silo, da ne propade hiša in domačija.

Naši vojaki morajo prenašati sedaj težke reči. Tudi za nas, ki smo doma, sedaj

ni čas zabave, temveč tudi za nas je zdaj čas premagovanja, pokore. A pravo samopremagovanje, najboljša pokora je vsakdanje resno delo.

Storimo, kar moremo, in potem mirno in z zaupanjem pričakujemo konca vojske. Kakor Bog hoče, tako naj se zgodi! Ne

ubijajmo si glave: tako in tako mora potekati in se končati vojska. Vdano in zaupno prepustimo potek in izid vojske Bogu in on bo storil, da se bo vojska končala tako, kakor je za nas najboljše.

Naj nas varuje Bog in Mati božja!

Gospod je blizu.

(Sv. Očetu, ki moli za mir.)

Besneče val za valom se drvi,
viharjev grom v daljavi se razlega;
obupno čoln z valovi se bori,
odmeva klic prestrašenih od brega.

Gospod je blizu. — On molči,
kot da ne sliši strašnega viharja;
strahu proseča množica medli,
On čaka, čaka prošnje, klic mornarja.

Gospod je blizu. — Glas odkod?
Krnjar pomoči prosi v skrajni bedi;
že vstaja dan, ki ga bo dal Gospod,
ko mir pastir izprosi svoji čedi.

S. Serafika.

Binkošti.

V najlepšem letnem času, ko je narava vsa pomlajena in v polnem cvetju, praznuje sv. Cerkev prelepi in tako sadonosni binkoštni praznik, da ž njim dá dolžno čast in slavo tretji božji osebi, Sv. Duhu.

Kakor gre spomladi po vsej naravi neka skrita moč, ki na novo oživi mrtvo, odrevenelo naravo ter povzroči, da vse poganja in cvetě, enako — toda še v veliko višji meri — deluje Stvarnik Sv. Duh s svojo skrivnostno močjo v človeških dušah ter v veličastnem kraljestvu duš, sveti katoliški Cerkvi...

Ako nam že spomladanske naravne lepote vzbujajo hvaležnost do Stvarnika, ne bomo li zagoreli v tem večji hvaležnosti in ljubezni do tretje božje osebe, ki proizvaja v človeških dušah in v sv. Cerkvi toliko in tako velika čuda neizmerne božje ljubezni...

Binkošti so dan veselja za sv. katoliško Cerkev. Na ta praznik — deset dni po vnebohodu Kristusovem — je razlil Sv. Duh svoje prebogate darine nad apostole, da so ž njimi okrepčani po ukazu svojega Učenika hiteli oznanjevat sv. evangelij po svetu ter širit božje kraljestvo na zemlji. Kako mogočno je vplival Sv. Duh na mlado, hitro rastočo Cerkev! Milijoni mučencev so radostno hiteli v smrt za Kristusa; zbori devic so branili sv. čistost do krvi; trume puščavnikov

in menihov so zaničevale svet ter živele le za Boga; škofje in duhovniki so vodili duše do največje svetosti; cerkveni učeni in pridigarji so s svojim naukom in svojo pobožnostjo, z besedo in pismom po celem svetu razširili luč sv. vere ter zanečili v srcih milijonov ogenj božje ljubezni... To so bila veličasna dela Sv. Duha. V kratkem času je On »prenovil obličje zemlje (Ps. 103). In še danes oživlja, vodi Sv. Duh sv. Cerkev z isto močjo in istimi vspehi...

Zato se veseli Cerkev tega vzvišenega praznika ter vabi svoje vernike, naj ž njim vred slavé delivca vse svetosti, Sv. Duha, dobro vedoč, da se le pod vplivom njegovim more naseliti dušna spomlad po župnijah in škofijah. Kjer veje On, tam cvetó molitev in krščanske čednosti, tam plamti ljubezen do Boga in bližnjega. Samo tam se more govoriti o verskem življenju, kjer plamti in greje razsvetljujoči in ogrevajoči ogenj Sv. Duha...

Binkošti so pa tudi praznik veselja in prave tolažbe za vsako krščansko srce. Sv. Duh prinaša kot blagodejno solnce vsaki duši pravo veselje, luč, ljubezen, mir in pravo življenje. On razsvetljuje in podučuje nevedne; pomirja boječe; tolaži in krepča trpeče; grešnike vabi k pokori; pravične še k večji svetosti. Mrtvi, pusti zemlji je podobna

duša, ki je ne oživlja moč Sv. Duha. Brez nje ga ni nobenega življenja, nobenega pravega veselja, nobene prave tolažbe. Pač največje delo Sv. Duha je posvečevanje človeške duše. Kako neprecenljivo dobroto izkaže Sv. Duh duši, ko jo naredi deležno božje narave ter povzdigne do časti božjega otroka ter dediča sv. nebes. O posvečujoča milost Sv. Duha! Kako dragocen zaklad si! Vse zlato, vse dragocenosti sveta izginejo pred teboj! Ti si dragocen sad krvi Kristusove! Kralj na prestolu, ki te nima, je največji revež; ubožec pa, katerega ti dičiš, je najsrečnejši človek pod solncem. Kako osrečuje vsako srce sladka misel: Bog me ljubi; otrok njegov sem; nebesa so moja last! In ta lepota duše, ki je v milosti božji! »Ko bi mogli gledati dušo v stanu milosti božje, — pravi sv. Katarina Sijenska, — bi strmeli, kako po svoji krasoti prekaša vse cvetke, vse zvezde, vso stvarjeno lepoto!« Hvala tebi, o Sv. Duh, za ta dar nad vse darove! Čuvati ga hočem in skrbno varovati do zadnjega zdiha! Morda pa temu ali onemu, ki čita to proslavo posvečujoče milosti, očita natanjji glas: nesrečnež si, ker si z grehom zapravil ta biser! Kolika, strašna izguba! Ako je tako, kliči, prosi Sv. Duha ter stori vse kar je potrebno, da te zopet obleče s prekrasno svačevsko obleko otrok božjih.

Pred durmi je veliki praznik Sv. Duha. Pripravi se dostojno nanj; kliči ga, vabi ga, da te obsije njegova milost: Pridi Sv. Duh. Sv. Cerkev ukazuje s *l o v e s n o d e v e t d n e v n i c o* k temu prazniku. Poslušen temu ukazu se je udeležuj! Ako tega morda ne moreš storiti, opravi devetdnevnic sam zase, ali jo opravljajte po družinah, kar bo najboljše! Poživil te bo potem praznik, kakor poživi blagodejna rosa že na pcl osušeno zelenje. Novo dušno veselje za krščansko življenje bo tvoje plačilo. Pa tudi pozneje naj ne mine noben dan, da bi se iskreno ne priporočil Sv. Duhu, posebno še v važnih zadevah življenja.

Še posebno v naših burnih dnevih kličimo k njemu! Saj je on naš tolažnik po besedah Jezusa samega: »Prosil bom Očeta, da vam bo poslal drugega tolažnika, ki bo pri vas ostal na veke...« O pridi, Sveti Duh... tolaži srca žalostna in vodi jih do Jezusa! Navdahni srca vladajočih z mislimi miru, da se konča strašna, bratomorna vojska, ter se naseli zopet božji mir nad nami. — Ti pa, o Marija, brezmadežna nevesta Sv. Duha, prosi za nas!

Sv. oče Benedikt XV.,
velik pospeševalec miru.

Naša pomočnica.

Svetloba mistična po cerkvi sije,
med svečami monštranca se leskeče,
krog nje dehtijo rožice cveteče,
med njimi pa kadilni dim se vije.

Pobožno ljudstvo moli litanije,
v stoternih prošnjah srce mu trepeče.
kipe mu k nebu želje pregoreče
zaupno se obrača do Marije:

Preblažena, nebeška ti Kraljica,
s ponižnim srcem k tebi prihitimo,
s skesanim duhom vneti te častimo.

Častiljiva ti mati in devica,
v potrebah vojske k tebi pribežimo,
o bodi naša blaga pomočnica!

Fr. Pavšič.

Zgubljeni poklic.

P o v e s t.

(Dalje.)

VII.

Karlo je postal središče vseh mojih čistih, toplih čustev. On je imel neko posebno moč nad menoj, in to gospodstvo mi je bilo drago in ljubo, a obenem tolažljivo in rešilno zame. Previdnost božja mi ga je dala za zgled vselej in povsod: v spalnici, jedilnici, učilnici, na sprehodih, v šoli in cerkvi.

Prizadeval sem si vračati njegovo dobroto in plémentost, ter sem gojil do njega vročo ljubezen in spoštovanje. Navadno je bil on prvi v razredu, ali nekaferikrat sem ga vendarle jaz prehitel. Vendar pa pri tem ni nikdar pokazal najmanjše sence zavisti, temveč je še pomnoževal svojo skrb zavoljo mene. Bil je pobožen, vljuden, čednosten . . . Napolnjeval me je z neko sladko grozo. Počasi sem mu razodeval svoje srce, pripovedoval mu svoje zgodbe, opisal mu svoja otroška leta, a on mi je povedal svoje. Zaupal mi je tudi, da želi postati redovnik.

Takoj mu nisem mogel verjeti ter sem mislil, da se le šali. Jaz pa sem mu odkril, da hočem vstopiti v vojaško akademijo ter se posvetiti temu stanu. »Kako to?« sem mislil sam pri sebi, »Karlo, tako nadarjen, bogat, ljubezniv in plemenit, pa hoče zapustiti svojo staro mater, svet in bogastvo ter se zakopati v samostan!« Nikdar nisem tega mogel razumeti ter sem mislil, da se mu je zmračil um.

Vendar je vse to v meni pomnoževalo spoštovanje do njega, ter se mi je zdelo, da je Karlo v resnici zame od Boga poslani angel. Govoril je malo, toda besede so mu bile tako sladke, tako ljubeznipolne. Glas mu je tekkel ko ubrana godba, ki mi je segal v dno duše.

»Glej, Hinko!« mi reče nekega večera, »vidiš li najine tovariše, kako se igrajo na dvorišču? Glej, čez sto let jih ne bo več. Ti me izprašuješ, zakaj hočem iti v samostan. Zato, ker tukaj ni ničesar drugega, razen nesreč in grenkihkušenj. V dnevih našega življenja, ki jih moramo preživeti tukaj v trpljenju, je najboljše skrbeti za dušo, ta najplemenitejši del našega bitja ter si preskrbeti prostor v nebesih.«

Z bojem v srcu sem se vlegel onega večera v posteljo ter dolgo nisem mogel zaspati. Neprestano sem mislil na ljubez-

nive besede prijateljeve. No, kmalu se za vem; duša mi je bila zakopana v globoko žalost. Mislil sem na oddaljene starše, na starega deda, ki je že blizu groba, na sestrico, ki je pred meseci na čudovit način ozdravela od bolezni, ki bi ji bila skoro vzela življenje. Zdelo se mi je, kot da slišim njihove zadnje pozdrave, bolestne klice, glasove mrtvih . . . Vsemu bo enkrat konec.

Vzvišeni Karlov ideal se je vedno povračal v moje misli ter mi vlival neko nenavadno moč. Zdelo se mi je, da mi neki notranji glas zapoveduje, naj mu sledim. Prejemal sem že tri leta svete zakramente, in to precej pogosto, vendar bolj iz navade kot iz pobožnosti. Istina, hotel sem biti dober kristjan, vendar bi mi ne bilo ljubo, da mi kdo reče, da sem kak svetnik ali pobožnjak. Ali izza Karlovega razgovora sem začel misliti resneje na svojo dušo. Tako delujejo blage besede dobrega prijatelja na mladeniška srca!

Prihodnjo nedeljo sem prejel sveto obhajilo in prosil Gospoda, da me osvobodi nemira, ki mi je mučil dušo. Ali nemir, namesto da bi se zmanjšal, se je pomnoževal vedno bolj in bolj. Cel mesec sem bil v pravih smrtnih težavah. Dobri Karlo se je med odmorom večkrat umaknil v kapelico, da se pokloni Gospodu v presvetem Zakramentu. Bil je videti kakor angel. Vedno mi je pripovedoval o svojih svetih sklepih, namenih in željah, in jaz sem ga z veseljem poslušal.

Nekoč me prosi za dovoljenje, da me pusti samega, ker da želi iti v kapelico. »A zakaj, mogoče ti ni po volji,« mu rečem, »da grem s teboj?« Šel sem z njim. Pokleknil sem pred sliko preblazene Device Marije, ki je bila videti, kot da drži roki razširjeni proti meni. Molil sem, jokal, pozabil na vse posvetno. Zdelo se mi je, kot da sem v nebesih. Prijatelj je že odšel. Vlada je tajinstvena tišina. Čez dolgo šele zapazim, da so moji tovariši že v šoli. Predstavil sem se profesorju in se opravičil, da sem v cerkvi med odmorom zaspal. Napeto sem čakal konca predavanja in pogosto pogledoval svojega dobrega Karla. Ko smo prišli ven, sem mu takoj rekel, da mu imam povedati nekaj zelo važnega. Prišedši na dvorišče, sem ga prijel za roki

in mu zmedeno dejal: »Zmaġal si, Karlo! KriŹ bo tudi moje oroŹje!« — »Ali kaj govoriŹ, ljubi Hinko?« odvrne Karlo z nasmehom na ustnih, »kaj mi govoriŹ o zmaġi? Saj se nisem nikdar boril proti tebi!« — »Toda jaz nisem storil niĉesar drugeġa, kakor da sem ti odprl svoje srce, kakor si ti storil meni.« — »Ne, ne, meni

ni vŹeĉ, da tako govoriŹ, zakaj take stvari so resne. Poklic se ne izbira tako lahko-miselno. Ti si Źe premlad in prenaġel. V taki zadevi je treba mnogo ĉasa, mora se veliko moliti in premišljevati. Razen teġa se moraŹ tudi posvetovati s svojim spovednikom!«

(Dalie.)

Sobotnica.¹

(Sabatinum.)

(Iz nemŹkeġa prevel g. Źupnik Marĉiĉ v Źeleznikih.)

I. kor:

Da pozdravimo te, Mati,
priŹli k tebi smo sedaj.
Da te ljubimo vsi hkrati,
to, Marija, vsem nam daj.

Niso stale Źe goré,
solnca luĉ Źe ni svetila,
ne gorela luna mila,
Boġ Źe mislil je na té.

Vsi (refrén):

Mariji ĉast in slava vsa,
ker je brez madeŹa spoĉeta,
kot solnce krasna je izŹla,
vsa ĉista, lepa, sveta.

I. kor:

Zdrava ti! Brez ġreha si;
ti edina si ostala,
ki v Adamu nisi pala,
ti otrok vse milosti.

Vsi:

Mariji ĉast...

I. kor:

Zdrava ti! SkuŹnjav se ni
k tebi drznila nobena,
Deva z Boġom zaroĉena,
angel ĉist nad vse si ti.

Vsi:

Mariji ĉast...

I. kor:

Zdrava, Źena vseh Źenâ!
Sina boŹjeġa spoĉela
vsâ presreĉna in vesela
si po ĉudeŹu z nebâ.

Vsi:

Mariji ĉast...

I. kor:

Zdrava ti, preĉista vsa!
Ker Boġu si bila zvesta,
pa postala si nevesta
sreĉna Svetega Duhâ.

Vsi:

Mariji ĉast...

I. kor:

Zdrava, milosti morjé!
Veĉ kot zvezd na nebu sije
tvoje, glej, je bogatije —
naŹe torej ĉuj proŹnjé!

Vsi:

Mariji ĉast...

I. kor:

Zdrava ti, vsemodra ti!
SedeŹ boŹje si modroŹti,
Zdravje naŹi si slabosti,
V smrti nam reŹnica si!

Vsi:

Mariji ĉast...

¹ Na ta naĉin ĉastijo in pozdravljajo Marijo po nekaterih samostanih ob s o b o t a h. Zato imenujejo to pesniŹko molitev latinsko »sabatinum«, kar bi se slovensko reklo »sobotnica«. Niso pa imeli te pesnitve v slovenskem jeziku, ampak so jo molili nemŹsko. Zato jo je zdaj gosp. Źupnik Marĉiĉ poslovenil, da se bo lahko opravljala tudi slovensko. — Natisnila se bo tudi na posebne listiĉe, ĉe jo bo hotel kdo imeti, morda v molitveno knjiŹico vtakniti ter moliti.

I. kor:

Zdrava Ti! Bog je s teboj
vedno bil, ti ž njim si bila. —
Da ne vzame nam ga sila,
Vedno nam ob strani stoj!

Vsi:

Mariji čast...

I. kor:

Zdrava, Vladarica ti!
Troni angelskih oblasti
čudijo se tvoji časti,
ki za božjo večje ni. —

Vsi:

Mariji čast...

I. kor:

Zdrava ti, prekrasna vsá,
kjer pokaže moč se tvoja,
zmağa je ob koncu boja,
zatrepeče moč peklá.

Vsi:

Mariji čast...

I. kor:

Zdrava, zvezda jutranja!
Na te zremo zadolženi
grešniki vsi zasoljeni,
ti si Matí upanja!

Vsi:

Mariji čast...

I. kor:

Zdrava, ključ ti rajskih vrat!
Kdor bo tebe zvesto ljubil,
nikdar se ne bo pogubil;
zdrava torej tisočkrat!

Vsi:

Mariji čast...

I. kor:

O kako lepe so tvoje stopinje, ti
kraljeva hči; lepa in bela si kot slono-
kosteni stolp! Kot božanske so tvoje oči,
tvoji lasje so kakor kraljevi škrlat.

Vsi:

O kako lepa in ljubka si, o Preljuba!

I. kor:

Ti si zaprt vrt, zapečaten studenec.
Ljubke so tvoje besede kot paradž, o

Marija! Iz tvojih rok se cedi mira in iz
nebes se je cedil med, ko si po Gospodovi
roki postala mati velikega Boga.

Vsi:

O kako lepa in ljubka si, o Preljuba!

I. kor:

Čast bodi Očetu...

Vsi:

O kako lepa in ljubka si, o Preljuba!

I. kor:

Brezmadežna si bila Devica v svojem
spočetju.

Vsi:

Prosi za nas Očeta, čigar Sina si
rodila!

I. kor:

Molimo! Vsemogočni, večni Bog, ki si
najčistejšo in vsekdar brezmadežno Devico
Marijo od vekomaj izvolil za vredno mater
svojege nad vse ljubljenege Sina, in storil,
da je po moči Svetega Duha spočeta brez
vsakege madeža in je tako postala vredno
prebivališče tvojege božanstva: podeli
nam milostno, da po slavnih zaslugah tako
čiste Device, po zaslugah vseh svetnikov
in po zaslugah božjega Sina samega svojo
revno pobožnost tako opravljamo, da bo-
mo hodili na zemlji po njih svetih stopinjah
in končno postali vredni uživati njih sladko
priateljstvo v nebesih. Amen.

I. kor (vsi za njim):

Sveta Marija — brez madeža spočeta
— Mati božja in Devica — jaz brat N. —
izvolim te danes in vsak čas — za svojo
posebno gospo — varhinjo in priprošnjico.
— Zato trdno sklenem — da te nikdar ne
zapustim — in da ne bom nikdar ne govoril
— ne delal kaj takega, — kar bi bilo zoper
tvojo čast — in zoper tvoje brezmadežno
spočetje. — Prosim te torej, — sprejmi me
za svojege služabnika za vedno, — pod-
piraj me pri vsakem mojem delu in opravi-
vilu — in ne zapusti me ob uri moje smrti!
Amen.

Vsi:

Pod tvoje varstvo pribežimo...

Ave!

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Priobčuje župnik Jožef Volc.)

(Dalje.)

6. Goji v otroku dušo in telo!

Otrok, dasi po sv. krstu ves nedolžen, a docela nezaveden, vendar ni ne angel, ne žival. V slabotnem, umrljivem telesu nosi neumrljivo dušo. Bog sam mu jo je vdihnil, da telo oživlja in si nabira v njem zaslug za nebesa.

Kar je pa Bog združil, naj tudi vzgoja ne loči!

Poskrbeti ima torej vzgoja za o b o j e : za otrokovo dušo in za otrokovo telo: za celega človeka. V s e m duševnim in telesnim močem otrokovim mora pomagati do razvoja in izpopolnitve; potem je res vzgoja dobra, temeljita, popolna. Če pa za nemari vzgojitelj le e n o otrokovo zmožnost, je že vzgoja krnjava, nedostatna, kajti vsaka dobra zmožnost otrokova je dar božji, in morda še prav važen dar za otrokovo poznejše življenje.

Vzgoja, oziroma izreja naj poskrbi torej najprej za otrokovo t e l o. Telo je duši stanovanje, pa tudi orodje, s katerim deluje na zunaj. Če je telo zdravo in čvrsto, je tudi duša rada vesela in delavna. Če pa telo prezgodaj shira, mora tudi duša prezgodaj s sveta. Zato prevažna roditeljska dolžnost, naj poskrbé starši svojim otrokom, dokler mladež docela ne doraste, za zadostno varstvo, za zdravo stanovanje, za primerno obleko, za tečen živež in v hudi boleznii takoj za zdravnika in zdravlila. Le po popolni telesni oskrbi bodo vzrastli otroci res čvrsti, veseli in marljivi. Radost bodo staršem; saj so korenjaški mladeniči in čila dekleta čast hiše. Pa tudi v veselje bodo staršem; saj je izcela uspešna, popolna vzgoja sploh mogoča le na zdravih otrocih. Z neboglenim otrokom je kakor z mlado živaljo: več ko ga moraš vlačiti po rokah, slabši navadno doraste. Mladina brez zdravih lic — pomlad brez cvetic.

Na tole podrobno zadevo — ki pa ni postranska! — moramo pa posebe spomniti: Za vse otrokove telesne moči in potrebe morajo poskrbeti starši e n a k o m e r n o. Ne za eno plat skrbeti na škodo drugim! Otrok je prečudno natančen stroj: nobeno kolesce v tem stroju ne sme škripati. Vse mora iti do skupne izpopolnitve takorekoč roko v roki. Pa se dokaj greši v tem oziru pri naši izreji, kmetiški in

gosposki. Nekatera mati bi otroka najrajši le basala, pa ne pomisli, da je otrok bolj kot hrane potreben počitka. Druga otroka neutrudno snaži in previja, da bi dorastel zdrave kože in ravnih udov; ni ji pa nič mar, če ždi otrok na njenih rokah sključen in zgužen. Spet tretja skrbno varuje otrokove oči presilnih solčnih žarkov, premalo ali nič pa ne skrbi za snažnost otrokove glave. In tako marsikod tudi pri že bolj odrastlih otrocih: za razločno govorjenje pač, nič pa za zobe; za gorenjo obleko pač, premalo pa za snažnost dolnje; za zdravlila pač, premalo pa za gibanje v svežem zraku, za okretnost pač, premalo pa za utrditev telesa. Taka izreja ne bo imela nikoli razveseljivih uspehov. Mati mora biti pri otroku eno samo oko in ena sama skrb. Tudi malenkosti ne sme vedoma prezirati, niti najmanjših, da ji otrok po kakem tihotapskem, a zavratnem zlu ne postane nadložen, ali pa celo pokveka za žive dni.

Drugo je skrb za otrokov vsestranski d u š e v n i razvoj. Duša je najdragocenejši dar, ki ga je ljubi Bog dal človeku; duša je človeku vir življenja. Duševne zmožnosti so pa tiste sile v duši, po katerih kaže duša na zunaj svoje življenje in delovanje. Te zmožnosti ponavadi odločujejo o človekovi časni in večni sreči in nesreči. Te duševne sile ali zmožnosti so: um (spoznavnost), spomin, domišljija, čuvstvo in prosta volja človekova. Um je nekakšen kralj v duši, prosta volja kraljica, vse drugo (spomin, domišljija in čuvstvo) pa nekakšno služabništvo v hiši (duši), več ali manj prida, kakršen je že kralj in njegova družica. O, nedopovedljiva je važnost, da se ti predragoceni nebeški darovi v otroku dobro prebudijo in prav naravnajo: da se otroku um razbistri, da se mu spomin omeha in obožati, da se mu domišljija oblaži, da se mu čuvstvo oplemeniti in njegova volja prav obrne in ohrani v pravem tiru! Le nekaj kratkih navodil o tem mimogredé.

Otrokov u m prebujajte, dobri starši, po otrokovih čutilih: po vidu, sluhu, okusu, vonju in tipu. Vsako lepo, plemenito reč naj si otrok dobro ogleda od blizu in daleč, večkrat od vseh strani; naj jo otiplje, da jo presodi, ali je gorka, mrzla, mehka, trda, gladka, raskava itd. Ti pa otroku povej ime

tiste reči (živali, cvetice, kamenja, orodja, oprave . . .) in ga pouči o njenih lastnostih in o imenih teh lastnosti. Zlasti pojdi z otrokom pogosto ven v ljubo božjo naravo in tam otroku kaži, uči in razlagaj: otrokov um bo hitel od reči do reči, opazoval, poizvedoval, povpraševal. Odgovarjaj rade volje razločno, veseli se z otrokom, uma luč mu užigaj! Tudi igrati se pusti detetu; igranje je velike važnosti za otrokov umski razvoj. Enako tudi primerne slike.

Spomin góji v otroku s ponavljanjem tega, kar je otrok videl, s povpraševanjem, z razgovarjanjem, s primerjanjem (hiša — hlev, kruh — kamen, dan — noč), z učenjem na pamet (najpotrebnejših molitev in verskih resnic).

Domišljijo budi v otroku z živahnim opisovanjem lepote in koristi čednosti in s pretresljivim slikanjem zlobnosti in škode strasti in greha. Najboljše to dosežeš z dobrimi zgodbami, pripovedkami, zlasti z opisi lepih zgledov, tako da je otrok nekako prisiljen, da obrne zgled nase.

Posebno merodajne važnosti je zdrava domišljija za vzbujanje blagih čuvstev v otroku. Sedež čuvstev je srce. Srce otrokovo — ta vrtec božji, ta dom miru, ta slika raja! Poskrbi posebno ti, ljuba mati, za to, da doraste tvoj otrok prav blagih čuvstev: resnicoljuben, veren, redoljuben, vesten, pogumen, usmiljen, domoljuben . . .

Vsa ta čuvstva vzbujaj v otroku, kadar ti le količkaj nanese prilika. Zoper slaba čuvstva pa vzbujaj v otroku svet strah in stud, da bo otrok že izmlada sovražil brezbožnost, krivičnost, ležnivost; da bo studil vsako nesnažnost, ošabnost, trdosrčnost. Res je, da čuvstvo sicer hitro mine, a če se le večkrat ponovi, popusti v človeku nekaj stalnega (čut, dobro ali slabo srce). Plemenito srce je pa v človeku takorekoč vse: če se to zanemari ali izkvari, potem tudi vse druge duševne zmožnosti v človeku malo ali nič ne opravijo. »Učeness brez čednosti«, pravijo Slomšek, »je cvet brez sadja«.

Potem pa volja, človekova prosta volja — kraljica v duši! To oblažiti, prav naravnati in jo okremeniti do plemenite značajnosti, to je pa jedro in krona vse vzgoje, kakor smo že večkrat poudarili. Goji in krepi se pa otrokova volja v prvih letih posebno z zapovedovanjem in prepovedovanjem, pa s tem, da se otrok najvažnejšim čednostim (vernosti, sramežljivosti, pokorščini) kar privadi (navada); v poznejših letih pa z ljubeznivim poučevanjem,

premašovanjem in — dobro pomnite! — z večkratnim svetim obhajilom. »To je kruh, ki pride iz nebes, da, kdor od njega je, ne umrje,« (Jan. 6. 50.) to je: njegova volja ne propade — zatrjuje Gospod Zveličar sam. In On mora vedeti, ker je resnica, pot in življenje.

Po tej površni obrazložbi — o kolikobit se dalo še pisati o teh naukih, ki pa ne spadajo pod to poglavje! — po tej površni obrazložbi torej, kako gojiti in krepiti otrokove duševne zmožnosti, pa iznova zabičimo: Kakor telesne, treba tudi vse duševne otrokove zmožnosti gojiti enako merno. Ne gledati na primer samo na bistrost duha, ampak tudi na jakost volje, in spet ne samo na odločnost volje, ampak tudi na plemenitost srca. In spet ne samo na to, da bi vzrastel otrok dobrovoljen in blagosrčen, ampak da bo tudi kaj razumel, vedel in znal. S samo blagosrčnostjo bo javelne izhajal v življenju. Koliko takih mehkočutnih rev se potika po potih življenja, ki jih skli in peče vsega sveta gorje — pa ne znajo pomagati ne sebi, ne drugim. Od samih čuvstev in pobožnih želja tudi nihče ni sit in oblečen in nihče preskrbljen. En umen mož s primernim čuvstvom in krepko voljo več dobrega stori kot sto drugih, ki imajo le usmiljenje in nekaj volje, pa malo razumnosti.

Pazijo naj pa starši pri vzgoji tudi na to, da dobro spoznajo otrokovo naravo. Če je otrok preobčutljiv, naj delujejo bolj na njegov razum, nego na čuvstvo in srce. Če je pa bolj trd in neobčuten, naj pa poživljajo bolj njegovo domišljijo in budé v njem blaža čuvstva. Nasploh naj pa silno pazijo na duševno hrano, ki jo zauživa otrok: spomin njegov naj prevzema in hrani le to kar je res truda vredno, domišljija njegova naj se varuje pred vsakršnim okuženjem, čuvstva naj blaži in utrjuje krepka volja, bistri razum in junaška volja naj pa kraljujeta nad vsem presodno in odločno.

Doljanov Cirilek je poslušal nekoč sveto zgodbo, ki so mu jo pripovedovali dobra mamica: Kako je vodil Mojzes izvoljeno ljudstvo štirideset let skozi puščavo, kako je skrbel in trpel zanje, kako ga je očetovsko učil, svaril, pa tudi molil in pri Bogu posredoval zanje. Potem pa, kako se je nekoč tudi sam pregrešil pred Gospodom, ker ni zadosti trdno verjel, da more iz skale priklicati vode. Zato ni smel v obljubljeni deželo, ampak mu jo je ljubi Bog samo pokazal z visoke gore. In potem je dobri mož legel in umrl.

Kako je šla ta lepa zgodba mehkočutnemu Cirilku k srcu! Solze so mu stopile večkrat v oči. Ko so pa mati odšli po opravkih, se je pa Cirilek izmuznil v čumato, tam pa zaihtel. Mati so se kmalu vrnili in poiskali Cirilka.

»I, kaj pa ti je, da jokaš? Si mar bolan?«

»Ne, mama!«

»Kaj pa potem?«

»Oh, mama, k' je Mojzes umrl —!«

Dobra mati je takoj dobro porabila ugodno priliko. Poučila je ljubeznivo otroka, da je zdaj Mojzes pri ljubem Bogu v nebesih vekomaj srečen. Veseli naj se on tega, pa tudi prizadeva, da bo pa on bolj natančno rad ubogal in izpolnjeval to, kar veleva ljubi Bog. To je bilo prav storjeno! Mati je še bolj podžgala otrokovo dobro voljo, da ni zaostala za čuvstvom.

Končno še tole: Ne bilo bi prav, če bi kdo hotel preveč ločevati telesno izrejo od duševne vzgoje. Seveda ni napačno, če se poskrbi za neumrjočo dušo malo veste-neje kot za ilnato telo; toda cel človek je vendar le: duša in telo — in za celega človeka ima poskrbeti vzgoja. Kakor pri stavbi ne kaže ene plati zidati do vrha, potem pa šele pričeti z drugo, ampak mora

iti vse zidanje vsopredno, da se veže kamen s kamenom, plast s plastjo, vogal z vogalom: tako tudi pri vzgoji, ki zida največkratnejše poslopje: plemenitega, popolnega človeka.

Nesmiselno bi torej ravnali starši, ki bi rekli: »Otroka najprej čvrstejšega in zdravega izredimo, potem bomo pa poskrbeli, da se bo tudi na duhu izobrazil in izlikal.« To bi bilo nesrečno ravnanje. Kmalu bi v otrokovem zdravem telesu hiralala bolna duša motnega razuma, sirovega čuvstva in izkvarjene volje. — Pragtako bi bilo nezgodno narobe, če bi rekli starši: »Najprej naj pride otrok k pameti in pa šolo naj opravi, potem ga bomo pa telesno utrdili, pa dali v bolnišnico, da mu zdravnik uravná nogo, preišče oči in ozdravi bolna sopolila.« Kdor bi tako delal, bi bil slab vzgojitelj. Izreja in vzgoja morata iti vštric in segati druga v drugo, podpirati druga drugo kakor kolesje v uri. »Zdrava otrokova duša v zdravem telesu« — to je za vsakega goienca največja sreča in za vsakega presodnega vzgojitelja najslajše veselje. To dvoje pa dá le modra vzgoja, ki ravna po potrjenih načelih in ne šepa na nobeno stran.

(Dalje.)

Slava Tebi!

Aleluja! Slava Tebi,
deblo križa posvečeno,
za moj greh in dolg brezmejni
z Jagnjeta krvjo škropljeno.

Aleluja! Slava Tebi,
Jagnje sveto, umorjeno
Aleluja! V spravo srce
Ti darujem, spokorjeno.

S. Serafika.

Božje Srce — ti si moje solnce!

(Dalje.)

Poglej življenje Jezusovo od trdih jasic do grenke smrti na križu. Od vseh strani ti veje nasproti ljubezen, miloba, dobrotljivost. Vsak korak, vsak dihljaj, vsak trip Srca Jezusovega velja časti božji ter našemu blagru. Evo, nekatere žarke Zveličarjeve ljubezni!

Kako nežno ljubav izkazuje Jezus deviškimi dušam: Mariji, Jožefu, apostolu Janezu! Kako ljubi milo Srce njegovo nedolžne otročiče, te nežne cvetove človeškega rodu; glej, kako zaupno hite te stvarce božje v njegovo naročje — tja v bližino božjega Srca. Poleg nedolžnih so

mu pri srcu trpeči. Kamor pride, deli dobrote ter pomaga vsem: grešnikom daje mir, bolnikom zdravje, žalostne tolaži, mrtve obuja. Zasmili se mu lačno ljudstvo v puščavi. Prijazno govori s Samaritanko ob Jakobovem vodnjaku, da bi jo nagnil k pokori. Usmili se očitne grešnice, ki mu poklekne k nogam. Ljubezen odseva iz njegovih ljubkih prilik o dobrem pastirju, ki skrbno išče izgubljeno ovco, o izgubljenem sinu itd. Celu Judežu vrne na Oljski gori izdajalski poljub. Ko krvavi na križu v smrtnih mukah, pozabi nase; moli pa za sovražnike: »Oče, odpusti jim«, dá

človeškemu rodu skrbno mater — Marijo. Iz njegovih ust zadoni tožec glas: »Žejen sem«, iz katerih besedi odseva neugasljivo hrepenenje po človeških dušah. »Dopolnjeno je«... Toda ne! Njegova ljubezen je neizmerna ter se širi preko vseh mej krajev in časov tje do sodnjega dne. Saj nam je na predvečer smrti na Sijonu zapustil dragocen spomin: sveto evharistijo in v njej svoje ljubeznipolno božje Srce, ki se blešči in gori pod kruhovo podobo... Vsakdo lahko veselo vsklikne: Tako me je ljubil, da mi je zapustil svoje Srce, ki me naj tolaži, oživlja in krepča v solzni dolini. Vsak dan obnavlja kot veliki duhovnik svojo križev daritev, ki očiščuje mojo dušo z dragoceno krvjo. Nasituje me celo s sladko nebeško mano, s svojim svetim Telesom ter me napaja s svojo Rešujo krovjo... Pri oltarju okušam, kako sladak je Gospod. Saj ondi plameni iz njegovega božjega Srca sveti ogenj, ki me prešinja ter užiga k nasprotni ljubezni, navdušuje za nasprotno žrtve, dokler me ne povabi na Jagnetovo ženitnino s klicem: Pridi v veselje svojega Gospoda — v večno veselje brez žalosti! Kako prav ima torej krščanska umetnost, ker slika presv. Srce Jezusovo v ognjenih plamenih... Toda okrog tega prebлага Srca se ovija trnjeva krona, v njem zeva globoka rana, iz vrha gleda križ. Zdi se, da ti kliče Jezus: Glej, kaj sem trpel zate, trpel iz ljubezni... Ljubezen me je gnala na Oljsko goro, na Pilatov dvor, na Kalvarijo; v ljubezni se je na križu použilo moje Srce! Da, ljubezen se šele prav preskusi v ognju trpljenja; le tisti ljubi koga v resnici, ki rad zanj trpi. Sedaj pa meri ljubezen milega Jezusa po njegovem trpljenju! Pomni pa, da njegove muke niso trajale le zadnja dneva njegovega življenja; njegovo mučenje se je začelo v jasliah ter se končalo na groznem križu. Zares, On je pravi »mož bolečin« (Iz. 53). »Reven in poln trpljenja« (Ps. 68) je bil vse dni. Spremljevalci so mu bili: pomanjkanje, poniževanje, bolečine, žaljenja brez števila. Kot tujec ni imel prostorača, kamor bi naslonil trudno glavo. Za dobrote mu je ljudstvo plačevalo z nehvaležnostjo. Judje so ga sovražili, kleli, obrekovali... Pomisli njegove silne muke na Oljski gori, ob stebru, kjer je bil bičan, pri kronanju, na poti proti Kalvariji... Poglej ga na križu! Njegovo telo je razbito, razmesarjeno, razgaljeno; obraz je zapljuvan in zaprašen; glavo oklepa bodeča

trnjeva krona; roke in noge so prebite z groznimi žebli... Od nog do glave ni zdravega na njem... On, najlepši izmed človeških otrok, je podoben bolj strtemu črvu, kot človeku... V Srcu pa mu divja silna boleost; saj sloni na njem kot mōra težka grmada pregreh od Adama tje do zadnjega človeka... Najhujše pa ga skeli nehvaležnost, mrzlota ljudi, posebno pa še zanemarjenje sv. Rešjega Telesa, svete maše ter strašni božji ropi. Čuj, kako toži božji Trpin: »Moje roke in noge so mi prebodli; vse moje kosti so prešteli; kakor voda sem razlit in vse moje kosti so se razklenile... Moja žalost je čez žalost in moje Srce v meni žaluje... Dolžno pismo tvojih grehov sem na križ pribil, v svoje roke sem te zapisal s krvjo; ti mi pa nasprotuješ in me še vedno žališ... Ta tvoja nezvestoba žali moje Srce tisočkrat bolj kot vse trpljenje. O človek, beri krvavo pisanje na meni; glej, kako te ljubim; nikar mi več ne nasprotuj in me ne žali več!« Vse te muke, vso ljubezen trpečega Zveličarja ti dan na dan kliče sv. Evharistija, sveta maša, ta živi spomenik smrti Gospodove: v njej Gospod naš na skrivnosten način, toda v resnici nanovo trpi in mre za nas...

Pogostokrat se bližaj božjemu Srcu na oltarju; opazuj in tehtaj njegovo brezmejno ljubezen in muke njegove! V toplih žarkih tega božjega Solnca bodo dozoreli zate najlepši sadovi: dušni mir, sv. čistost, krotkost, požrtvovalna ljubezen do bližnjega, vdanost v voljo božjo, velik strah pred grehom; sklep tvoj bodi: odslej nobenega smrtnega greha več, pa tudi ne prostovoljnega malega greha ne! Ne bo ti več zoprno trpljenje, ki ti hoče ogreniti življenje. Vzljubil boš celo križ ter ponavljal vdano besede učenke božjega Srca, bl. Marijete Alakok: »Nočem poznati druge poti kot ono, ki pelje na Kalvarijo. Ne poznam drugega veselja kot križ. Kako srečna bi bila, ko bi mogla neprestano skrivaj trpeti in naposled umreti na križu, obdana od vsakovrstne bede na duši in telesu, pozabljena od sveta! Le trpljenje me more osrečiti. Za Jezusa trpeti, to je edina uteha v revah zemeljskega potovanja. Zato se nočem utruditi; v trpljenju hočem vztrajati; kajti vedno in povsod je le križ, ki nas more združiti s trpečim in umirajočim Zveličarjem. Nihče ne more njega ljubiti, ne da bi trpel.«

Žalostna Mati — tolažnica žalostnih.
(Letos naj bo za majnik Žalostna M. B.)

Da, dragi bogoljub! Trpljenje ima kaj sladko jedro; iz tega jedra zraste večna radost; trnjeva krona se ti bo izpremenila v blestečo krono neminljive sreče.

O srce Jezusovo, ki goriš ljubezni do nas, vžgi naša srca z ljubeznijo do tebe. (100 dni odp.)

Vojna pisma.

I.

Hrvaški duhovnik o slovenskih vojaki.

G. Janez Vogrin, župnik pri Sv. Barbari v Halozah, je dobil od č. gosp. Antona Jank o, vikarja v Pulju, sledeče zanimivo pismo, ki svedoči o globoki veri in vrlinah slovenskih mož in mladeničev. Pismo se glasi:

Prečastiti gospod! Vaši slovenski vojaki, posebno črnovojniki, prav pridno pohajajo v cerkev. Podpisani občuduje živo vero in prav resno versko vzgojo in prepričanje Vašega ljudstva. Imel sem priliko na raznih shodih prepričati se o veri slovenskega naroda. Ampak na shodu je opaziti mnogokrat samo izbruh verskega prepričanja. Na stotine Vaših fantov in tudi družinskih očetov sem tukaj imel priliko opazovati prav od blizu od srčne strani in večkrat sem po večurnem spovedovanju sam sebi rekel: »Slovenski narod ima svojo bodočnost, ni mogoče, da propade.« Ob nedeljah je cerkev polna vojakov, in sicer v velikanski večini slovenskih. Na stotine jih pride k sv. zakramentom. S posebnimi besedami priporočujejo v molitev svoje družine. K meni, ki edini govorim ž njimi v slovenščini, pridejo zaupno, kakor k očetu. Hrvaški duhovniki v tem oziru daleč zaostajamo z našim ljudstvom za Vašim. Samo en slučaj: Na svečnico sta prišla k spovedi in sv. obhajilu dva fanta ob pol 3. uri popoldne. Solznih oči sta mi pripovedovala, kako slovesen shod Marijine družbe je ta dan v njih domačem kraju. Nemogoče jima je bilo priti bolj zgodaj v Pulj. Dve uri daleč sta prišla vrla junaka teš k spovedi in obhajilu. To so kremenjaki! Pošiljam Vam sveče, katere so nekateri pri meni v stolni cerkvi kupili in jih pošiljajo domov. Od ust so si pritrgali in pošiljajo mal dar na domače versko ognjišče. Vera našega (hrvaškega) ljudstva je bolj splošna in površna. Naše ljudstvo gre v cerkev bolj iz navade. Lahko se pokvari, če pride v dotiko s pokvarjenimi ljudmi. Slovenski katoličan pa ima trdno vero, katere se ne omaje pred nobenim sovražnikom. Veselega srca lahko poveste Vašim slovenskim materam, nevestam in sestram, da se njihovi sinovi, možje, bratje in ženini vedno spominjajo Boga in svojih družin.

Vam pa, velečastiti, in vsem slovenskim duhovnikom prav iz srca častitam, da imate

tako dobro ljudstvo. S srčnim pozdravom Anton Janko, korni vikar v stolni cerkvi v Pulju.

II.

Ljubi bravci »Bogoljuba«!

Marsikako pesmico izpod mojega peresa ste že čitali v blaženih mirnih časih, zato Vas tudi zdaj, ko nosim vojaško suknjo, ne morem pozabiti. Dolžnost me je poklicala med branivce domovine. Kratki so bili dnevi vežbanja, z bliskovito hitrostjo se je bližal dan odhoda na bojišče. Po vojašnici so zaorile bojne pesmi, spevi, ki preganjajo bojazen in širijo srce. Prav iz src odhajajočih vojakov so vzeti Gregorčičevi verzi:

»Pojo glasno, pojo lepo,
pri srcu pa jim je hudo.
Kaj bi ne bilo jim hudo;
na vojsko se napravljajo,
od doma se poslavljajo...«

Ljubeči mož sedi in piše poslovilno pismo žalujoči ženi in otrokom. »Ne žaluj preveč,« se glase navadno priproste vrstice, »Marija me bo varovala, angel varih me privede nazaj.« Zamišljen mladenič piše svojim ljubečim staršem; solze mu padajo na beli papir ob misli na dobro mater in skrbnega očeta, roka mu zastane, pero se ustavi... Mladenič odloži pero ter hiti v naravo. Beli zvončki in trobentice ga pozdravljajo ob poti, a on ne odzdravlja: mudi se mu naprej, na poslovilni poset k svojemu najboljšemu in najljubšemu prijatelju, k Jezusu v farno cerkev. S težkim srcem se približa mestu milosti in ljubezni. »Moj ljubi Jezus,« šepetajo njegove ustne, »kolikokrat je krožila moja skromna pesem pred tvojim oltarjem. Skrušen in potr, išoč leka in tolažbe sem prihajal k tebi Kar mi ni mogel dati cel svet, si mi podelil ti. Danes pa odhajam v boj za čast domovine. Prišel sem, da me osrčiš in obljubiš svoje varstvo. Čuvaj, vodi, brani in podpiraj me, v tvoje roke se izročam.« — Mladenič umolkne. Žarki večernega solca so posijali na zlata vratca tabernakelja. Zibali so se, kakor sladko-tolažilni nasmeh večne Ljubezni, ki je prostirala raz oltar svoje vsemogočne roke v blagoslov. Zdelo se mu je, da čuje polglasni šepet: Pojdi v miru, mladenič, moj blagoslov te bo sprem-

ljal, Marija te bo varovala in angel varih ti bo stopal ob strani.

Navdušen je pohitel mladenič v vrsto svojih tovarišev-vojakov. Vlak je čakal pripravljen ter odhitel s pevajočimi junaki. — Vožnja po slovenski domovini je bila krasna. Pozdravljale so nas prijazne vasi in zeleni hribočki z belimi cerkvicami. Z moravških hribov se je belila v pozdrav cerkev sv. Helene, sv. Trojice in sv. Križa. Visoko nad progo se je oziral sv. Miklavž, izročujoč pozdrave iz moravske doline. Na njegov strmi vrh je vzletela moja misel. »Pozdravljena dolina, polna najlepših spominov!« je vzkliknilo moje nemirno srce. Pozdravljena rodna hišica, pozdravljena blaga srca, ki se vesele z veselimi, trpe in čutijo z žalujočimi! Pozdravljena! Na veselo svidenje, ko zadone sladki glasovi zaželjenega miru! Za sedaj pa z Bogom in Marijo za avstrijsko domovino! Vaš vdani

Limbarski.

III.

Marijini kongregaciji v ljubljanskem semenišču!

29. januarja 1915.

Pred par dnevi šele sem prejel Vašo dopisnico. Vzrok, da je zakasnela, je bil ta, da smo v mesecu decembru prešli od enega oddelka naše armade k drugemu. Imeli smo dolgo pot, ki je trajala štirinajst dni. Počivali smo le dva dni med potjo, 8. in 9. decembra. Svojo posvečbo sem obnovil, dasiravno ne natančno po besedah, ki se nahajajo v obnovitvi posvečbe. Zelo smo bili veseli, da smo ravno 8. decembra počivali in seveda tudi lahko praznovali. Bili smo poleg tega tudi v precej velikem trgu na ogrsko-gališki meji. Noben dan nismo bili tako prosti v decembru kot ravno ta dan, celo na sveti dan ne, ker takrat smo imeli veliko število ranjencev in bolnikov in smo komaj dobili čas za dopoldansko službo božjo. 8. december pa nam je bil dan popolnoma na razpolago in naši vojaki so imeli priložnost, da so poleg skupne božje službe se udeležili tudi domače dopoldanske in popoldanske božje službe, ki je bila v dotičnem kraju. Vojaki so se tudi v obilnem številu udeležili te božje službe. Celo častniki so pohiteli na Marijin dan v božji hram. In nisem videl v svojem življenju kmalu bolj resnih ljudi v cerkvi, pa tudi ne bolj gorečih molitev, ki so kipele iz src naših vojakov. Splošno se opazuje med vojaki veliko češčenje Matere božje. Veliko jih nosi na svojih kapah svetinje Brezmadežne. Malo čudno je videti topove in drugo morilno orodje, poleg njih pa vojake s svetinjami na svojih čepicah. Nasprotnje! Toda

dasi pred svetom skrito, ravno te svetinje, zaupanje v pomoč Matere božje, pelje veliko večino naših vojakov pogumno v boj, v trenutkih največje nevarnosti, ko preti od vseh strani smrt, marsikomu pohiti za trenutek pogled proti nebu, tudi takim, ki so doma, kjer so vedno živeli, mladi in v polnem zdravju pozabili na to, da je nad njimi še nekdo, ki ima več moči, kot je imajo oni. Marsikdo je že sedaj ob življenski nevarnosti glasno to priznal. Neki podčastnik, ki ima vpogled v vse življenje in delovanje vojakov svojega oddelka, mi je pripovedoval, da vojaki sicer nimajo časa opravljati redno svoje molitve, a da molijo, kadar imajo čas, na poti ali kjerkoli, kako molitev M. B. v čast. To pa store tembolj gotovo, če zapojó v njih bližini svojo smртno pesem kanoni. Nekake duhovne vaje za mnoge je vojska. Koliko dobrih sklepov je že sedaj pohitelo k nebu, sam sem jih slišal, eden hoče bolj pošteno živeti, drugi rednejše hoditi k božji službi, tretji se hoče odvaditi pijančevanju, sploh vsi hočejo biti drugačni, če bo Marija pomagala, da pridejo zdravi iz te strašne vojske domov. Slovenci se — hvala Bogu — po veliki večini jako dobro obnašajo. Sveti večer so ob polnoči prostovoljno napolnili cerkev, le kakih 10 domačinov je bilo vmes. Domačini niso mogli, ker je bil sovražnik v bližini in si je, kakor znano, ravno sveto noč, noč miru in ljubezni božje izbral kot noč boja in sovraštva. Naši vojaki pa so vseeno napolnili cerkev. So bili vendar pri božji službi, ob 4. uri zjutraj so mednje pričele padati granate in praznovanje je nehalo.

Zanimalo Vas bo, kakšno je delovanje duhovnika v bojni službi. Jaz sem v vojni bolnici, torej vedno bolj v varnih krajih, kakih 5 km za vojno črto. Včasih, kadar vojnih bolnic ne rabijo, ali vsaj vseh ne, zaradi malega števila ranjencev in bolnikov, pa je oddaljenost večja. Seveda so naši sovražniki tudi par vojnim bolnicam poslali pozdrave v obliki šrapnelov in granat, neki vojni kurat — jako blag duhovnik — Poljak, bi bil skoraj zgubil svoje življenje. Vendar ne moremo dolžiti sovražnikov, da bi bili to nalašč storili. Kadar rabijo vojne bolnice, so te razpostavljene vedno za bojno črto. Takrat je vedno mnogo opravila. Polno ranjencev, med njimi seveda tudi težko ranjeni, treba jih je prevideti. Z mnogimi se ni mogoče razumeti (Ogri, Rumuni), a vsi hočejo biti prevideni. Tudi drugoverci, celo sovražniki-nekatoličani. Pri velikem številu ranjencev je duhovniku nemožne vedeti, kdo je njega bolj potreben in kdo ne. Pa tu nam pomagajo izvrstno zdravniki, ti javijo vsako nevarno rano ali bolezen in tako je omogočeno izvršiti svojo dolžnost pri vsakem številu ra-

njencev. Imeli smo tudi ranjene družine, otroke, ki so zaostali doma in v katerih dom je sovražna krogla našla pot. Tako smo imeli družino, ki je bila ravno v sobi svoje hiše, ko je divjal najhujši boj. Priletela je granata, ubila dva otroke, enega v materinem naročju, drugega šestletnega, ki je stal poleg matere, očeta in mater težko ranila in lahko ranila njihovega 10 letnega otroka. Dom jim je seveda zgorel. V našo bolnico so jih pripeljali ravno večer pred sv. večerom. Posebno se mi je smilil neki petleten otrok, ki je trpel hude bolečine.

Mnogo žalostnega, a tudi mnogo lepega doživi človek v vojni bolnici. Nikjer še nisem doživel toliko pobožnosti in vdanosti v voljo božjo kot tu pri možeh in mladeničih, ki so toliko pretrpeli in krvaveli za svojo domovino. Naj nam Marija, v katero zaupa velika večina vojakov, izprosi kmalu pošten mir za domovino!

Pozdravljam vse tovariše v Marijini kongregaciji. Priporočam se Vam v iskreno molitev.

Vdani

Jaško Cegnar, vojni kurat.

Moč sv. rožnega venca.

Vojska divja po celem svetu, vojska v naši ljubi domovini. Na stotine hrabrih vojakov žrtvuje svoje mlado in krepko življenje. Ali jim ne bomo nič pomagali?

Da pomagati jim hočemo; toda kako?

Z molitvijo bomo vojakom največ koristili. Kaj naj pa molimo? Lahek in kratek odgovor: Rožni venec! Kako moč ima rožni venec, nam priča zgodovina.

Ko so Turki divjali po Evropi, je prišlo do neprestanih vojska. Vedno je morala biti cesarska vojska v orožju, da je krotila Turke. S križem in rožnim vencem v roki so navduševali ljudi in molili zanje.

Prišlo je tako do velike pomorske bitke pri Lepanto leta 1571., ker so hoteli Turki pregnati red Ivanovcev z Malte. Poveljnik katoličanov je bil slavni vojskovodja Don Juan d' Austria. Bitka je bila zelo huda in se je bilo bati turške premoči. Zato pa so v Rimu neprestano molili sv. rožni venec in prosili za pomoč Kraljico sv. rožnega venca, naj pomaga premagati krutega sovražnika. Molitev je Marija uslišala in podelila zmago katoličanom nad neusmiljenimi sovražniki.

Oglejmo si še bolj znani zgodovinski dogodek, katerega nam opeva tudi naša narodna pesem:

»Radecki pa na konj' sedi
In roženkranc v rok' drži.«

Ko je šel slavni in priljubljeni Radecki leta 1869. nad Italijane s slovenskimi mladeniči je jezdil sredi med njimi, v eni roki rožni venec, v drugi sabljo, jih prav očetovsko navduševal in tudi premagal sovražnika.

Že iz teh dveh zgledov lahko sklepamo, da je rožni venec zelo primeren v vojskinem času. Molite in ne nehajte nikoli moliti, da se bo prej naveličal sovražnik napadati, kakor mi moliti!

Kako potrebna molitev je rožni venec, nam pove že to, ko ga je že pred davnim časom vpeljal sv. Dominik, na priporočilo blažene Device Marije. Ko je to lepo pobožnost vpeljal, mu je pomagalo, da je spreobnil mnogo grešnikov.

Sv. rožni venec bodi tudi zdaj naše orožje zoper sovražnike in opora v stiskah. Z molitvijo sv. rožnega venca pomagajmo našim vojakom, da jih Bog na priprošnje preblažene Device ohrani zdrave in žive ter jih srečno pripelje na svoje domove!

Vinko Lovšin.

Letno poročilo

družbe vednega rožnega venca ali ura svetega rožnega venca.

Kakor znano, imamo tri načine, kako častimo Kraljico presv. rož. venca. Prvotna in z največjimi duhovnimi dobrotami obdarovana je takozvana dominikanska bratovščina. Pri tej se molijo vsak teden vsi trije deli. Potem imamo družbo živega rožnega venca. Pri tej se zbere 15 udov. Zvrstoma odmolijo vsak dan cel psalterij. Nadalje imamo

pobožno družbo vednega rožnega venca ali uro sv. rožnega venca. V nekaterih krajih imajo tudi molitveno družbo, imenovano »zlate rože Marijine«. Ti so najbolj goreči in molijo celo vsak dan vse tri dele. Do avgusta mesca 1911 se je nabralo v župniji Makole na Štajarskem 277 vencev. Tak venec ima 15 udov. Tako je nad 4000 udov, ki vsak dan od-

molijo ves rožni venec. Kaj naj rečejo oni, katerim je še težko odmoliti vsak teden vse tri dele, ali celo oni, ki še v zimskem času opuščajo to lepo molitev? Utihniti morajo s svojimi praznimi izgovori!

V najnovejšem času se je med Slovenci vpeljala pobožna družba vednega rožnega venca ali ura sv. rožnega venca. Ta ima namen, da bi se zbrali nekateri častilci Marijini, ki naj bi z rožnim vencem v rokah, kot njena častna straža, noč in dan stali pred Marijo, kraljico nebes in zemlje. Ako imajo posvetni kralji in kraljice svojo častno stražo, ali naj bi je ne imela Marija, Mati božja? To bi bilo za nas kaj malo častno.

Tega ne more storiti posameznik in tudi ne na enem kraju. Tu se mora združiti več oseb na več krajih, da zvrstoma opravljajo to častno službo. Svoj čas se je o tem pisalo v »Bogoljubu« in se vabilo v to novo Marijino armado. Odzvalo se je veliko število takih Marijinih vojakov in vojakinj. Razvrstili so se v posamezne oddelke, vence, po 24 udov, kolikor je ur v dnevu. Ko se je nabralo skoraj za celo leto zadostno število teh prostovoljcev, so se ti udje razdelili po župnijah posameznih dekanij. Tako je bolj pregledno in se lažje vodi družba. Tudi je za ude boljše, da v enem kraju bolj zaporedoma molijo. Dale so se natisniti nove družbene knjižice v 10.000 izvodih in se poslale vsem udom. Posameznim župnijam so se poslali še posebni zapisniki vseh udov, da imajo tudi tu imenik, da lahko opozorijo ude na njihove dolžnosti in pomagajo glavnemu vodstvu.

Težave so pri tem, ker udje vedno umirajo, se selijo in je treba potem iskati novih udov, da je družba vedno delavna. Ker je ura molitve samo enkrat v letu ali v mesecu, se rado pozabi. Zato je vse na vodstvu ležeče, da družba obstane. Venci, ki imajo skrbne voditelje, vstrajajo; ako so pa voditelji slabi, lahko razpade cel venec. Zato ste posebno voditelji prošeni, da storite svojo dolžnost.

Vsakoletne spremembe sporočite na glavno vodstvo ali domačemu bližnjemu voditelju, ako je v tistem kraju kanonično vpeljana dominikanska bratovščina sv. rožnega venca. Nekateri pridno pošiljajo tekoče spremembe, drugi zopet ne. Tako se tudi tu, kot povsod, opazuje, da je lahko ustanoviti kako družbo, težko pa jo je ohraniti. Pri dobrih delih se ne gre toliko za začetek, ampak za konec. Kdor bo do konca stanovit, tisti bo zveličan. Zato kličem vsem udom: Več stanovitnosti v tej Marijini službi! Kar smo začeli, vzdržimo, če se tudi pokažejo razne težave! Kje jih pa ni? Pogledjte, kako naši vojaki vstrajajo v cesarski službi! Kako zvesto stojijo na straži za blagor domovine. Ne bojijo se ne truda, ne znoja, ne noči, ne zime. Noč in dan stražijo, ne le eno uro v letu, ampak vedno, kadar jih kliče dolžnost. Bodimo tudi mi podobni tem vrlim vojakom, potem nas bo Marija vesela.

Iz nekaterih krajev ni nobenega poročila. Ali ste ujeti, ranjeni ali celo mrtvi? Oglasite se, da vas ne izbrišemo iz zapisnika!

Sprejemne knjižice bodo kmalu pošle. Ali hočemo preskrbeti nov natisk, ali boste popspali? Nekateri dnevi v letu so še prosti. Ako koga veseli, naj se oglasi, da se izpolnijo vsi dnevi v letu.

Sedaj pa še nekaj: Upam, da ste vsi udje te družbe tudi udje dominikanske bratovščine. Kateri še ne bi bil, naj gotovo pristopi. Berite najnovejšo knjižico o Pompejski rožnovenski Mariji. Tu vidite, koliko obilnih duhovnih dobrot boste deležni, ako pristopite v njo. To naj bi bil naš spomenik na to svetovno vojsko, da vstopimo v to prvotno dominikansko bratovščino, da tudi sedaj, kot nekaj pri Lepantu, izrosimo s pomočjo te molitve slavno zmago našemu orožju in skorajšnji mir.

V imenu Marijinem, Kraljice sv. rožnega venca, pozdravljam vse, posebno voditelje.

V S t u d e n e m, dne 25. marca 1915.

Dominič Janež,
župnik.

Kedaj trpljenja konec bo?

Kedaj trpljenja konec bo,
povej, povej, mi to, nebo!
Kedaj pač konec bo vojskâ,
kedaj usahne vir solzâ?
Kedaj, kedaj?...

In zvezde zamigljale so,
prijazno zablîščale so:
Tedaj ko prideš vrh neba,
solzâ bo konec in vojskâ.
Tedaj, tedaj?...

Zložil 13 leten deček, član Mar. vrtca v Krašnji.

Ave Marija!

V. Marčič.

Ign. Hladnik.

Adagio.

pp *p* *f*

1. Je mrak kon - čan, že vsta - ja
2. Nam soln - ce gre na po - lje
3. Se zve - če - ri in za - go-

pp *p* *f*

mf *ff* *rall.*

1. dan, je dol in breg o - det v škr-lat, po - zdrav-lje-na nam
2. že, o - de - ta v svit je zem-ija vsa, o bo - di nam po-
3. ri za zve-zdo zve-zdic mi - li - jon, naj ti - so - če - ri

mf *ff*

a tempo *mf*

1. ti - soč-krat Ti ma - ti či - sta vsa, Ti zve-zda ju-tra-
2. zdra-vlje-na Ti, ki či - stej - ša si kot soln-ca žar-ki
3. bo po-klon Njej, ki za nas be - di, kot ma - ti sred' no-

mf

1. Ti ma - ti či - sta vsa, Ti
2. Ti, ki či - stej - ša si kot
3. Njej, ki za nas be - di, kot

Se zvon gla-si, mo - li - te vsi, se zvon gla-si, mo-

1. nja.
2. vsi.
3. či.

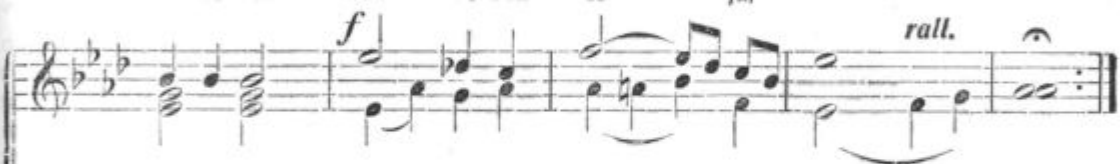
A - ve Ma - ri - ja, A - ve Ma -

1. zve - zda ju - tra - nja.
2. soln - ca žar - ki vsi.
3. ma - ti sred' no - či.

A - ve Ma - ri - ja,

li - te vsi: A - ve Ma - ri - ja,

ri - ja, A - ve Ma - ri - ja, A - ve!

A - ve Ma - ri - ja, Ma - ri - ja, A - ve!

A - ve Ma - ri - ja,

Slovenskim Marijinim družbam.

»In ti, preblazena Devica, kakor prej v časih največje sile, tako nam pomagaj tudi zdaj! Varuj nas in reši nas. Amen.« Tako končuje od sv. Očeta zložena molitev za mir, katero smo že po celem

svetu molili ob od papeža določenih dneh. Ali ni nam ta sklepni stavek mirovne molitve migljaj, naj na poseben način prosimo tudi Devico Marijo za sveti mir? Marijina vojska: Marijini družbeniki

in Marijine družbenice, na nože! Vi ste v prvih vrstah Marijinih častilcev, Mariji najbolj blizu. Zganite se!

Marijin mesec je tu, mesec maj! Ali bi ne bilo lepo, da bi si vse naše Marijine družbe izbrale en dan, kot družbeni prošnji dan miru? Dan bi lahko določilo »Marijino Cvetje« in naprosilo vse vodnike Marijinih družb, da priredijo določeni dan mirovno pobožnost v svojih družbah. Primerna bi bila kakšna nedelja v maju, morda prva (če ne bo prežgodaj za razglasiti) ali znabiti o binkoštnih (pondeljek). Dan naj se takoj določi v »Bogoljubu« in bodi obvezen za vse družbe. Tudi način in program naj se določi! Morda slovesen shod s skupnim družbenim sv. obhajilom, z molitvijo pred družbenim oltarjem; kjer bi kazalo, morda s procesijo h kaki Marijini kapelici, znamenju itd. Slavno uredništvo naj blagovoli to stvar vzeti v pretres in kar določiti vse; gotovo bodo vse naše Marijine družbe rade in z navdušenjem sledile takemu klicu.

J. G.

Odgovor:

Ukazati, predpisati v tem oziru ne moremo nič, ker to je prostovoljna stvar. Pač pa se zdi **binkoštni pondeljek** najpripravnejši dan za kako tako skupno pobožnost. Ako so torej gg. družbeni vodniki s tem zadovoljni, pa se zedinimo za ta dan! Binkoštni pondeljek se ljudje navadno radi zabavajo, delajo izlete itd. Pa bodi letos ta dan dan molitve in zatajevanja! Vabimo torej vse one Marijine družbe na Slovenskem, ki se hočejo pridružiti, da izberemo binkoštni pondeljek za **molitveni dan Marijinih družb v dosego zaželjenega miru.**

Tudi obvezen program se ne da določiti. Pač pa je gotovo primerno,

ako imajo družbe — če je mogoče — zjutraj skupno sv. obhajilo, potem naj bi se pa molilo razdeljeno po urah — cel dan. Moli naj se zlasti sv. rožni venec, ki se je v podobnih stiskah izkazal že pogostokrat kot mogočno orožje. Kjer hočejo in je prilično, lahko popoldne napravijo procesijo h kaki kapelici ali cerkvi, — za kar pa je treba dovoljenja glavarstva.

Obenem pa bo ta dan pri Mariji Pomčnici na **Brezjah shod** za one družbenike, ki se ga marajo in morejo udeležiti. — Nikdo pa naj ne hodi na Brezje samo za zabavo; ves shod naj ima popolnoma resen, spokoren značaj. Vse naj vodi samo želja: moliti, prositi, na nebesa pritiskati, Bogu s posredovanjem Marije sveto silo delati, da se na nas usmili. — Isto pa velja za one, ki bodo pobožnost doma opravljali; vse naj prešinja velika resnoba, globoka ponižnost in pobožnost; v nebesa naj kipi prisrčna, silna molitev.

Poleg splošne prošnje za mir in za to, da bi vojska donesla spravo človeštva z Bogom in njega povrnitev k Bogu, naj se še posebe prisrčno prosi za to, da bi mi Slovenci, Marijin narod, na priprošnje Marije ostali po vojski neraskosani, nerazdeljeni v okviru avstrijske države in da bi se razmere tako uredile, da bi se mogli mirno na svoji zemlji razvijati ter v verskem in časnem oziru v dobrem napredovati.

Kakor rečemo, ta načrt ni za nikogar obvezen; upati pa je, da se bodo Marijine družbe temu rade odzvale.

Predložili smo to misel gosp. knežskofu ljubljanskemu, ki so jo z veseljem odobrili.

Glasnik dijaških kongregacij.

Virgini virginum vitam! (Devici devic življenje!)

Za naše dijake.

Vse mogoče in nemogoče stvari preštetavajo listi v teh vojskinih časih, toda na marsikaj važnega se pa pri vsem tem drvenju pozabi. Med te važnosti štejem tudi skrb za mladino, zlasti pa skrb za naše mlade fante, ki se šolajo. Vredno in potrebno pa je, da se pobrigamo za naše dijake. Saj so vendar ravno oni tisti, na

katere tolikrat računimo, ko si zamišljamo lepšo bodočnost. Tudi poudarjalo se je vedno, da ima le tisti bodočnost, kdor ima na svoji strani mladino, zlasti mlado inteligenco. To pa treba poudariti zlasti sedaj, ko nam dan za dnevom postaja jasneje, da naša bodočnost ne bo taka, kakor je sedanjost, ali kakor je bila doba naših zadnjih

let. Po končani vojski bo treba na vseh poljih skoro znova začeti delati. Tedaj pa bomo prav gotovo pogledali okrog sebe in vprašali: »Kje so vendar naši akademiki, kje naša mladina?«

Letos so dijaki dosti na slabšem kot navadno. Doma ni tako, kakor je bilo. Same ženske so ostale doma in pogreša se moška beseda. Na stanovanju se vsak dan bolj občuti vojska. V šoli je vse drugače. Profesorjev ni veliko ostalo pri nas. Dijaki sedmo-osmošolci so odšli in bodo šli še »za dom med bojni grom«. Nič pravega veselja

ki je lahko in ima moč, da osvoji njegovo razpoloženje.

Tu pa nastaja nevarnost. Sam je poiskal knjigo, ne da bi koga vprašal, ali naj bere ali ne. Pa se izgovarja: »Nobenega nimam, ki bi ga vprašal. Akademikov ni, »Zora« ne izhaja, gospod razrednik je odšel k vojakom, koga naj tedaj vprašam? Kratkotomalo — nobenega!« In bere! Bere, kar mu pride pod roke.

Slabega je pa vedno več kot dobrega. Plevel se širi hitreje, če ga s silo ne zatiraš, kot bi si človek mislil. Dogodilo se je

»Oj kam, Gospod, pelja te pot,
greš li v Emavs, velikonočni gost?«
»Ne grem v Emavs, grem v vašo vas,
tolazit vaših dragih grem bridkost.«

ni ne za šolski, ne za privatni študij. Če stopaš semintja po hodniku, se ti zdi, da si zašel v daljno tujino. Sami resno molčeči obrazi, kamor se obrneš.

V knjigah išče dijak utehe. Znebiti se hoče vsake črne misli, a vseč mu niso tudi resne misli in zato stika za takim berivom,

v zadnjih tednih nekaj, kar je vsem znano in ne zasluži, da bi še enkrat o tem govorili. Saj je vendar več kot preveč znano, kaj si je izmislil hudobni duh, da bi ulovil zlasti vojakov za svojo peklenko gardo. Poslužil se je letakov. Poskusil v vojašnici. Pa zašlo je to po velikem delovanju apa-

rata tudi med dijaštvo. In v resnici se je slak že začel ovijati okrog mladih fantov. Že v skrajni nevarnosti, da se zaplete in preplete širše vrste, je vso stvar zasledila odločna roka, ki je energično pretrgala in raztrgala ovijajočo se nit.

Kdor more, naj razume! Poudarimo še enkrat: »Samo tisti, ki naravnost želi strmoglaviti našo mladino v globok prepad, samo tisti človek more še dvomiti o potrebi Marijinih družb med mladino. Ako so bile družbe kdaj potrebne, so potrebne sedaj! Dijaške Marijine družbe pa so sedaj toliko bolj potrebne, ker je v teh časih družba s svojim gospodom voditeljem-duhovnikom dijaku nadomestilo in voditelj v marsikaterem oziru. Voditelj mora takorekoč biti dijaku sedaj: dober profesor, z lepimi in modrimi nasveti; biti mu mora

skrben oče in ljubljén prijatelj; biti mora kot zapisana beseda dijaškega glasila itd. Vse to želi in hoče najti zlasti mlajši dijak v voditelju kongregacije. Kaj ni to lepa in velika naloga za voditelja?!

Dijaštvo rabi voditeljev. To nam najjasnejše kaže zgoraj opisani slučaj. Po vojski naše vrste ne bodo prazne, če bodo oni storili svojo sveto nalogo, ki jo imajo priliko storiti. Na lajike se pač ne moremo sedaj za enkrat zanašati, ker so skóro do zadnjega v vojski; a po končani vojski bodo zmučeni in se jim ne bo ljubilo, dokler se ne oddahnejo.

Zato še enkrat prosimo voditelje kongregacij — kot dijaških, tako tudi mladeniških po deželi: »Zavzemite se za mladeniče, hvaležen vam bo cel narod!«

M. T. S.

Njegova vera in delo govorita o njem.

(V spomin pokojnemu Ivanu Žgurju, predsedniku »Danice«, slovenskega akad. društva na Dunaju)

Strmimo in zremo tja proti tujini, kjer spava nevzdravno spanje tisti, na katerega smo zrlí s ponosom, od katerega smo pričakovali, da bo še veliko, veliko koristil domovini, da bo živel za blágor naroda, kateremu je že do sedaj toliko koristil, dasi še tako mlad.

Sedaj počivaš v tujini, dragi Ivan, usoda ni hotela, da bi počivalo Tvoje telo v mili domovini! Želja, da bi še enkrat videl Slovenijo, se mu ni izpolnila; oslabeled, ranjen je srčno prosil neposredno pred smrtjo: »Peljite me v belo Ljubljano, da se še enkrat poslovim!« A bil je že preslab in tako sedaj počiva v zemlji, katero je občudoval tistega krasnega oktoberskega jutra, ko je odhajal na bojišče. Pred njim se je svetlikalo v prvi jesenski slani prijetno karpatsko predgorje, za njim se je razprostirala širna ravan, po kateri je valovilo dozorelo pšenično klasje, koder so se pasle črede vitkih goved, nad katerimi je vihtel pastir svoj bič. Tudi njega je tedaj navdala radost, skrbi je pozabil. In to bogastvo, ta naravna krasota ga je premotila, da ni mislil na to, da bo tu njegov grob... Ob tem pogledu se je spomnil naših krasnih gorâ in naših poljan, ki nimajo tolikega bogastva, a so vendar krasne, so nam drage, ker so jih kupili naši pradedi s svojo krvjo. Koliko bi pač povedal, kako bi nam orisal zemljo, če bi vedel, da bo ona vsprejela zaklad, ki mu ga je bilo sploh mogoče dati — mlado življenje!

Mladost ga je navdajala z upom, le malo preje mi je še pisal: »Novih moči prinašamo. Upam, da bo naše orožje bolj blagoslovljeno. Vsa znamenja kažejo na to.« Res veliko si dosegel, mnogo si pripomogel, a tebe ni več! Up te je varal.

Pokoren klicu domovine, je hitel na pomoč. »Na sever ali jug,« vse sem pripravljen dati za domovino. Dal je res vse, bil je mož-beseda.

Do zadnjega je hotel biti zvest svojim načelom. Ob slovesu so mu želeli tovariši: »Srečno se vrni!« On pa jim je podal še enkrat desnico: »Svojo dolžnost storim!« Ob teh zadnjih njegovih besedah se je vsem v prsih nekaj zganilo, slutili so, da gre tudi v najhujše, da ne bo zadostil le dolžnosti, da bo storil več, naj ga stane tudi življenje. Videli so ga kot junaka, ki »se je daroval, da bi otel svoje ljudstvo, sebi pa pridobil večno ime.«¹

Krepka volja, ki ga je v miru krasila, ki mu ni dala miru, ki ga je vedno podpirala, da ni omagal v težkih urah, ga je spremljala tudi v boju.

Delo ga je odlikovalo v dneh miru, v boju ga ni plašil napor; v miru ga je krasila globoka vera, isto verno dušo je ohranil, ko so švigali mimo njega streli. Iz njegovih ust ni prišla beseda nejevolje, v duhu pokore je prenašal ves napor. A ravno to, da je prenašal vse napore tako vdan v

¹ L. Mak. 6. 44.

božjo voljo kot od Boga naloženo kazen, to je imelo večno vrednost, s tem si je gotovo zaslužil, česar je prosil v svojem kesu: rešenje pred večnim ognjem. Hrepenel je delati še gorečnejše, a Bog ga je raje poklical, ko je bil najbolj spokorjen.

Koliko nam pove njegov kes! Zapisal ga je med grmenjem topov, med sikanjem šrapnelov, med žvižganjem krogel.

Čujte, kaj je zapisal; glejte, tudi v srcu našega izobraženstva je ista vera, ista globoka ljubezen in zaupanje do Matere Marije; bil je njen zvesti sin, biti kongreganist, mu je bil ponos!

28. oktobra, sredi.²

Omeniti moram svojemu dnevniku tudi važno dejstvo, da že zdavnej nisem tako pobožno in goreče molil sv. rožnega venca kot danes dopoldne med grmenjem topov. Moj kes je bil sigurno popoln; obljubil sem za slučaj, da ostanem pri življenju, svoje življenje poboljšati in Bogu vdanейše živeti... Zatajil Ga nisem še nikoli. Moje pregrehe so bile velike, a Boga prosim, da mi jih milostno odpusti. Moj Bog, prosim, da mi jih milostno odpusti! Moj Bog, kesam se vseh svojih grehov, odpusti mi radi svoje velike usmiljenosti in ne pogubi me! Bridko obžalujem vse žalitve, ki sem Ti jih storil s svojim pregrešnim življenjem. Odpusti meni, ubogemu grešniku, in dodeli mi, da se morem za Tebi storjene krivice pokoriti. Ne zavrzi svojega sina, ki globoko veruje v Te. Meso je bilo slabo, a volja dobra... In Ti, presveta Devica, prosi tudi Ti zame pri svojem Sinu. Častil sem Te sicer premalo, a uverjen sem bil, da si češčenja vredna. Zato ne odtegni svoje roke meni, svojemu sinu!

Tako je molil v vojski zvest Marijin otrok, tako obujal kes v strelnem jarku, delal sklepe, se obtoževal, in v takem kesu ga je doletela sovražna krogla. Ali ni ta kes, ta samoizpoved podobna tistim kesom, samoobtožbam velikih mož-spokornikov svetnikov?

Njegovo truplo mirno spava tam za Hatvanom, ni ga več v naši sredi s tistim mirnim, prijaznim pogledom izpod visokega čela, kjer je imel zaprte zaklade plemenitih, vzvišenih misli. On je mrtev, ni pa umrl spomin na njegovo delo. Koliko je

² Naslednji kes je vzet iz njegovega dnevnika, ki ga je skrbno pisal do zadnjega dneva in še celo 15. decembra 1914 je par besedi zapisal, to je isti dan, ko ga je krogla zadela.

domov izobrazbe, ki so čuli njegovo besedo, bili priča njegove delavnosti!

Njegova globoka vera nam ni bila neznanca. Kako močno je vplival njegov zgled tudi na nas, ko smo ga videli, da se ni sramoval svoje vere tudi javno pokazati, če je bilo treba.

Na grobu se mu ne dviga beli marmor, prijazna roka mu ni posula groba z dehtečim cvetjem, a njegova vera in delo se dvigata nad vse spomenike, spomin nanju je prijetnejši od cvetja. Vera in delo sta mu izklesala spomenik, ki presega vrh oblakov.

Moral je umirati v tujini, med neznanimi obrazi, a vendar je imel pri sebi enega znanca, enega tolažnika, ko se je ločil za vedno. Z njim, Kraljem miru v srcu se je preselil v večnost; nad njegovim umiranjem sta se čudila le dva vojaka, a videla sta umirati nekaj velikega in to sta tudi pripovedovala. Nam pa ostaja le — njegov sklep in zgled.

R. I. P.

Bogoslovska Marijina družba, Tanzenberg, Koroško. V samostanu Tanzenberg, kjer so našli bogoslovci (prvi, drugi in tretji letnik) po počitnicah, prebitih v vojaški suknji, lepo in mirno zavetišče, je praznovala bogoslovska Marijina družba 25. marca t. l. svojo letno slavnost. Dopoldanska slovesnost se je začela s skupnim sv. obhajilom pri prvi sv. maši. Pred slovesno pontifikalno sv. mašo je preč. gosp. dr. Gr. Rožman, spiritual in prof. bogoslovja, peljal ljudstvo in bogoslovce k Brezmadežni, ki je postala mati naša in ostane ljubeča mati v veselih in težkih dneh. Pred Najsvetejšim, ki se je po sv. maši izpostavilo, so klečale neprenehoma gruče bogoslovcev. Prosili so presveto Srce Jezusovo za mir, ki naj bi kmalu osrečil narode naše Avstrije. K popoldanski slavnosti je prihitel tudi prevzvišeni knezoškof dr. A. Heftner, vnet član (bil je kot bogoslovec družbeni tajnik in še kot kaplan in profesor jo je marljivo podpiral) in pokrovitelj naše Marijine družbe. Udeležil se je tudi slavnostne akademije evharističnega odseka ter v lepem nagovoru pred sprejemom 8 novih članov narisal važnost Marijinih družb sploh in posebno naše za duhovnike in koroško ljudstvo in je osebno vodil slovesni blagoslov. Od blizu in daleč je prišlo tudi nepričakovano veliko ljudstva, kojemu ostane naša evharistična in marijanska slavnost v prijaznem spominu. Da bi neslo tudi na dom otroško ljubezen in trdno zaupanje v njeno pomoč, ki je trpinom doma in na bojišču tako potrebna!

Dijaška Marijina kongregacija v Idriji. Na Marijin praznik dne 25. marca t. l. je priseglo 18 dijakov c. kr. realke v Idriji vedno zvestobo Materi božji. S tem se je številnim srednješolskim dijaškim kongregacijam pridružila nova, najmlajša četa Marijinih sinov, ki hočejo po zgledu drugih kongreganistov posvetiti svoje moči Marijini časti. Zjutraj tega dne so imeli kandidatje skupno sv. obhajilo. Slovesen sprejem se je vršil popoldne v mestni župni cerkvi sv. Barbare. Po lepem nagovoru je pripel preč. msgr. dekan M. Arko novosprejetim članom Marijine svetinje na prsi. — Da bi dan prvega sprejema v kongregacijo ostal vsem bolj v spominu, so priredili člani Marijine kongregacije in kandidatje po končani popoldanski službi božji v družbinih prostorih malo akademijo, katere se je udeležila tukajšnja mestna duhovščina, člani mladeniške Marijine družbe, kolikor jih je doma, in več drugih meščanov. Gostje so občudovali pogumen nastop mladih govornikov in deklamatorjev. Med govori in deklamacijami so pevcji zapeli ob spremljanju harmonija in violine par primerenih pesmic, violinski tercet je pa zaigral tri

lepe violinske komade. Kongreganisti so pokazali s tem, da se v kongregaciji goji poleg pobožnosti tudi umska izobrazba in da kongregacija tako dobro izpopolnjuje šolski študij. To uvidevajo tudi starši in radi dovoljujejo svojim sinovom vstop v kongregacijo. Če prištejemo osemnajstim članom še vse kandidate ki so ali še premladi, ali pa so šele zadnji čas priglasili svoj vstop v kongregacijo, lahko rečemo, da je pod zastavo Marijino zbranega že nad eno četrtino vsega tukajšnjega dijaštva. Ustanovljeni so štirje odseki: evharistični, misijonski (ki ima svoj delokrog v prvi vrsti doma med dijaštvom), abstinenci in znanstveno-apologetični. Nedeljo za nedeljo prirejajo po šolski sv. maši odseki po vrsti predavanja in deklamacije. Enkrat na mesec se vrši poleg tega shod v župni cerkvi, v kapelici sv. Antona. Pohvalno je treba omeniti, da se dijaki-kongreganisti udeležujejo polnoštevilno tedenških sestankov v družbinem lokalu kot mesečnih shodov v cerkvi. Naj izprosi ljuba Devica Marija vztrajnosti tem mladeničem, pa bo kongregacija rodila prav lepe uspehe!

Cerkveni razgled

Po svetu.

Sv. oče Benedikt XV. in Amerika. Sv. oče je naročil ameriškemu časnikarju Karlu Wiegandu, ki je bil sprejet na velikonočni ponedeljek v avdijenci, naj vpliva, da se započne v Ameriki delo za mir. Rekel mu je med drugim: »Pošljite ameriškemu ljudstvu in časopisju moj pozdrav in blagoslov ter sporočite mojo edino željo: Delujte neprestano in nesebično za mir, da se čimprej konča to grozno prelivanje krvi. S tem boste napravili veliko delo za Boga, človeštvo in ves svet... To je moja velikonočna želja. Moja vsakdanja molitev, ves moj trud je namenjen dosegi miru... To sem že sporočil predsedniku po enem njegovih visokih prijateljev...«

† **Kardinal Agliardi**, bivši apostolski poslanik na Dunaju, je umrl dne 19. marca. S pokojnim dunajskim županom dr. Luegerjem je šel roko v roki za krščanski preporod našega prestolnega in cesarskega mesta. Tudi ob času kulturnega boja je stal čvrsto ob strani katoliških mož. — Dosegel je starost 82 let.

Za beneškega patrijarha je imenovan Pietro la Fontaine, naslovni škof v Rimu Rojen je v Viterbo dne 9. novembra 1860.

Nadškof dr. Bilczewski v Lvovu se nahaja sedaj v svoji od Rusov zasedeni rezidenci. Seveda je njegovo pastirsko delovanje zelo obteženo. Zadnji čas si je nadškof pridobil dokaj zaslug, ker se je pri ruski vladi potegnil za nesrečne uradniške in druge osebe izmed razumnštva, ki se niso mogle umakniti ob pričetku vojske.

Pokojni linški škof R. Hittmair, ki je umrl kot žrtev ljubezni do bližnjega, je zapustil svoje skromno premoženje novi cerkvi Brezmadežne in deškemu semenišču »Petrimum«. — Cesar je naročil, da se požrtvovalnemu škofu postavi spomenik, in sicer v linškem Marijinem domu. Minister za bogočastje je že dobil tozadevno naročilo od cesarja.

Zoper razuzdano modo v ženski obleki je spisal kardinal Amette v zvezi s francoskimi škofi ostro pismo, ki je namenejno staršem po Franciji. V pismu pozivlja žene, naj vržejo ne-

pravno modo v kot. Ustanovila se je posebna gospejna zveza (patrijotična liga), ki šteje že 580 tisoč članov. Ta zveza prireja protestna zborovanja, zavrača nemoralnost v obleki po časopisih ter daje sama lep zgled glede dostojne obleke. Če bo ta križna vojska kaj koristila?...

V **briksenški škofiji** je izdalo škofijstvo posebno naredbo, ki naj bi se z njo odpravile po škofiji običajne posmrtné pojedine, straženje pri mrličih itd. Morda obstoje tuintam tudi pri nas še marsikateré obsodbe vredné navade pred pogrebom, ki bi jih bilo treba odpraviti!

Strašno preganjanje katoličanov v Meksiki. Sedanja vojska je odvrnila pozornost Evrope na druge dogodke in nesreče, ki po njih nismo naravnost prizadeti, pa jih drugod tem silneje

bi zapisali, kaj so brezbožneži počenjali z Najsvetejšim. — S hvalevredno požrtvovalnostjo so se ameriški katoličani zavzeli za svoje verske brate v Meksiki. Katoliška društva se neumorno trudijo, da bi s protestnimi zborovanji in z drugimi pripomočki, zlasti s časopisjem vplivali na javnost. Predvsem pa zahtevajo, da sme vlada potrditi le takega predsednika ljudovlade v Meksiki, ki bo dovolil versko svobodo tudi katoličanom. — Mi pa se spominjamo nesrečnih katoličanov v Meksiki v molitvah ter zadostujmo presv. Srcu Jezusovemu za vso nečast, ki se mu je ondi prizadejala.

† **General pl. Himmel.** V Briksnu je umrl 28. marca Henrik pl. Himmel. Odkar si je bil izprosil pokojnino, se je neumorno in veliko trudil za organizacijo božjih potov v Sveto

Cerkvica M. B. na Pečéh.

občutijo. Lanskega poletja je izbruhnilo v razburkani Meksiki krvavo-grozno preganjanje katoličanov, ki je skoraj hujše od francoske revolucije. Preganjanje sv. Cerkve se je pričelo, ko je prišel na površje poglavar ustajnikov — Carranza. V mestu Taluca je izdal oklic, ki je v njem v 11 točkah sestavil nezaslišane in nasilne naredbe zoper katoliške duhovnike, zoper Cerkev in versko življenje. — Kamor so prišli ustajniki, so se najprej vrgli na katoliške šole, zavode in cerkve; so ropali, izžemali s pritiskom denar od duhovnikov, ki so ga zanje zložili verniki, potem so pa duhovnike, ki sami niso bežali, izgnali ali pa zaprli, nekatere pa celo mučili. Pero se ustavlja, da

deželo. Papež Pij X. ga je počastil z velikim križem Gregorijevega reda.

Svetniški proces. Sv. oče Benedikt XV. je dovolil, da sme kongregacija za svete obrede pričeti apostolsko razpravo o svetništvu 150 irskih mučencev, t. j. onih mučencev »14 škofov, veliko svetnih in redovnih duhovnikov, 51 mož svetnega stanu in 6 ženskih oseb), ki so trpeli za časa preganjanja v 16. in 17. stoletju.

Železni jubilej. Redko slovesnost je praznoval starosta ogrske duhovščine in redovnikov piaristov, č. g. Ivan Nep. Matusik dne 24. februarja. Ta dan je namreč imel svoj stoti rojstni dan — še čvrst in zdrav. V duhovnika je bil posvečen 19. oktobra 1843.

ima torej za seboj že železni mašniški jubilej. Poprej je bil profesor in srednješolski ravnatelj. Kot tak »vpokojenec« je doživel že srebrni jubilej.

Gizdavost in potratnost v obleki prvoobhajancev, bolje prvoobhajank, se je opazala tudi pri nas. Vse, kar zbuja pozornost in raztresa ter moti otroka, ni primerno za take slovesnosti in za resnost svetega kraja. Naj se skrbi, da bodo otroci o priliki prvega svetega obhajila ali birme čedno in dostojno oblečeni; vsa razkošnost naj pa odpade. Ako bo ta posledica sedanje vojske ostala tudi zaprejša, bo za vse prav.

Ogromna škoda. Po dosedanjih sporočilih je bilo na poljskih tleh za časa vojske porušenihih okrog 1000 cerkvâ. Iz tega sporočila lahko sklepamo, kako grozno mora biti vse opustošeno na bojiščih, če niti cerkvam, ki jih morajo po mednarodnem pravu ščititi in varovati, ni bilo prizanešeno.

Benediktinski samostan na gori Montekasino je vsled zadnjega potresa v Italiji trpel veliko škodo. Krasni mostovž je v nevarnosti, da razpade. V nevarnosti je bila tudi knjižnica. Lotili so se takoj dela, da se popravi, kolikor se bo moglo.

Dobra posledica vojske je tudi v tem, da se bodo slavnosti v spomin krivovercu Husu, ki so bile na Češkem zamišljene v največjem obsegu, skrcile na najmanjši obseg. Vojska pa ni preprečila obširnega književnega dela, ki širi svoje številne spise med naobraženci in ljudstvom. Toda tudi katoličani se trudijo, da pokažejo Husa v pravi luči.

Po domovini.

Smrtna kosa. V Hrušici (Istra) je umrl ondotni dekan msgr. A. Rogač. Pokojni se je proslavil z neumornim delovanjem za dušni in telesni blagor ondotnega dobrega ljudstva. Ob slovesnem pogrebu mu je govoril v slovo tržaški kanonik Ivan Slavec. — Umril je dne 30. marca novomeški kanonik č. g. Fr. Špenđal v starosti 69 let. V Novo mesto se je preselil iz Trziča, kjer je služboval kot mlad kaplan in pozneje kot župnik. — V Ljubljani so pokopali dne 7. aprila stolnega kanonika Ivana Korena. Pokojni je bil star šele 48 let. Kot gojenec v Germaniku (Rim) si je pridobil doktorsko čast iz bogoslovja in modroslovja. Postal je kmalu kanonik v Ljubljani. Svojih velikih zmožnosti ni mogel kaj prida izrabiti, ker je stalno bolehal na želodcu. Svoj čas živahen in ljubezniv družabnik, je živel zadnja leta sam zase, ker ga je nadležna bolezen vedno trla. N. p. v m.l.

Ljubljanska škofija. Za nadomestne vojne kurate so imenovani č. g. g.: dr. Izidor Cankar, prefekt v Marijanišču in urednik »Dom in Sveta« v Ljubljani; Josip Bulovec, kaplan pri Sv. Križu pri Litiji; Francišek Hiti, kaplan v Poljanah nad Škofjo Loko; Josip Poje, kaplan v Sori; Ivan Drešar, župnijski upravitelj v smledniku. — Iz drugih slovenskih škofij so določeni za vojaške duhovnike č. g. g.: Ciril Kandut, Konrad Mente, Josip Štil, Peter Pavlič, Francišek Rop, Mihael Barbič, Ivan Baznik, Ignacij Brvar, Alojzij Dejak.

Goriško. Duhovske vesti. Preč. g. dr. Josip Ličan je postal papežev komornik. — Za papeževega hišnega prelata je imenovan msgr. dr. Jakob Brumat, vodja sem. študij v Gorici. — Obolel je vlč. gosp. Andrej Rustija, kurat na Trnovem.

Štiri tisoč okoličanov se je zbralo na velikonočni ponedeljek v Cerngrobu pri Stari Loki. Z običajnim shodom je bila združena procesija in pobožnost za mir. Ob krasnem vremenu so se združili verniki iz škofjeloške, starološke, reteške in žabniške pa tudi iz drugih župnij v skupno iskreno pobožnost. Ugajal je zlasti času primerni cerkveni govor gosp. Tomaža Klinarja. Slovesno sv. mašo je opravil g. dekan Matija Mrak. Duhovnikov in bogoslovcev je bilo 12.

Pri sv. Jožefu nad Celjem so se 25. marca zbrale Marijine darovanke okoli Marijinega oltarja. Bila je molitvena ura, potem sv. obhajilo in sv. maša z blagoslovom, in posvetili smo se znova vsi Mariji, Kraljici src. Nazadnje so imeli č. gospod superijor krasen nagovor. Iskrena hvala častitim gospodom misijonarjem!

Rajhenburg. Češčenje Marijino se veselo razcvita v naši župniji. Že nekaj let smo opravljali pobožnost na čast žalostni Materi božji sedem petkov v postu. V bratovščino Marije Kraljice src je že pristopilo 56 Marijinih darovank; od teh jih je šlo že šest v samostan. Za praznik Oznanjenja Marijinega smo se pripravljale že od 20. februarja. Vsako soboto smo imeli sv. mašo v čast Mariji Kraljici src za vse Marijine darovanke. Na Marijin praznik smo se zbrale ob 5. uri zjutraj k skupni molitvi in pripravi za sv. obhajilo, zapele nekaj obhajilnih pesmi, nato se je pričelo sv. obhajilo in skupno posvečenje. Z gorečimi svečami v rokah smo ponovile darovanje Jezusu po Mariji, sveče pa darovale na oltar lurški Devici.

Umrla je jeruzalemska romarica Ivana Lovšin, posestnica iz Goriče vasi pri Ribnici, rom. tek. štev. 196. Pogreb je bil v nedeljo, dne 28. marca. Bila je blaga mati in skrbna gospodinja. Bodi priporočena soromarjem v molitev!

Cerkvica Matere božje na Pečeh.

Današnji »Bogoljub« prinaša sliko cerkve Matere božje na Pečeh. — Med postajama Draga in Boršt železniške proge Kozina-Trst zapaziš, če se voziš iz Trsta, na desnici, tam kjer vozi železnica skozi več kratkih tunelov, nad strmo dolino rečice Rozandre, na strmi skali sezidano, od pečin obdano cerkvico. Med progo in med cerkvico teče v globoki dolini Rozandra. Ta cerkev se imenuje cerkev Matere božje na Pečeh. Zanimiva je vsled svoje starosti in zgodovine. V starih časih je na binško nedeljo prihajala procesija iz Trsta z enim kanonikom na čelu na Peče. — Zanimiva je tudi vsled svoje lege. Zidana je na sami skali. Kamenje so ljudje morali vse gori znositi, kajti k cerkvi vodijo le ozke serpentine, tako da niti dve osebi ne moreta hoditi vstric.

Pripoveduje se, da so ljudje hoteli zidati cerkev ob vznožju hriba v nižavi, pa da so zjutraj našli vse razdrto, kar so dan prej sezidali. (In res, ob vznožju hriba se še vidi neko staro zidovje.) Zato so začeli zidati cerkev na težavnem — Mariji ljubšem kraju.

Cerkev je še precej velika, ima pa le en marmornat oltar. V letu 1912. je dobila nov kor za pevce. Oltarna slika, starinska in zelo dragocena, je bila leta 1913. ukradena. Na Pečeh je shod samo štirikrat na leto: velikonočni ponedeljek, binško nedeljo, veliki in mali šmaren. A še takrat, če je vreme tiho, kajti če je deževno ali le malo vetra, je silno težavno po serpentinah priti do cerkvice, ker je steza polna gruščica in strma.

Marijine družbe.

Melviče v Ziljski dolini. Na Marijin praznik v postu je bila v naši župniji vpeljana mladeniška Marijina družba. Sprejetih nas je bilo 21 mladeničev iz domače in sosedne brdske župnije. V nagovoru so domači g. župnik U. Hafner predvsem poudarjali, da ima Marijina družba prelep namen mladino požlahtnjevati kakor sadjar požlahtnjuje drevesca v svojem sadnem vrtu. Bog daj mladi družbi svoj blagoslov, da bo krepko rasla, cvetela in rodila obilno sadu. Iz srca se zahvalimo č. g. patru Žužeku v Ljubljani, ki so s svojimi krasnimi nauki pri obnovitvi misijona o božiču veliko pripomogli k temu, da smo se mladeniči združili pod Marijino zastavo! (Op. ur. To je — kolikor nam znano — prva mladeniška družba na Koroškem. Naj bi jih prišlo za njo še kaj več! 21 — čedno številce mladeničev! Gotovo bi še kje drugod kaj takega ne bilo nemogoče.)

• Iz Povirja na Krasu. Tukaj se je pred kratkim ustanovila dekliška Marijina družba. Na Marijin praznik, 25. marca, je bil slovesen sprejem. Ker so deklice stopile brez posebnega nagovarjanja pod Marijino zastavo, je upati, da obdrže zvestobo, obljubljeno presveti Devici.

Gorje. Tukajšnja Mar. družba je imela duhovne vaje od 26. do 30. marca, ki jih je vodil č. g. Peter Floran iz misijonske družbe v Mirnu pri Gorici. Ker izmed devet govorov le eden ni bil v cerkvi, so se razun družabnic udeleževali duhovnih vaj drugi župljani v precej obilnem številu. Tudi družabnice iz sosednih župnij smo videli. Naj ostanejo sadovi duhovnih vaj trajni!

Z Bleda. Sv. misijon so vodili v naši fari preč. gg. duhovniki misijonske družbe od 4. postne do tihe nedelje. Željno smo ga pričakovali posebno članice družbe Marijine, dobro vedoč, da bode sv. misijon veliko zopet prebudil in poživil naše družbeno življenje. In zares, katera se je udeleževala pridno krasnih, vojskinemu času tako primernih govorov in drugih misijonskih pobožnosti, sme pač upati, da ji bode prinesel sv. misijon z božjo pomočjo obilnih lepih sadov. Kaj posebno skrbno sestavljen in nadvse primeren ravno za našo blejsko dekliško družbo Marijino je bil naš stanovski govor preč. g. Alojzija Plantariča. Zdelo se je nam, kakor bi naš družbeni voditelj naštel g. misijonarju vse napake in nedostatke, ki se hočejo tuptatam vriniti v našo družbo. Bog blagoslovi obilo ves trud!

Seinica ob Dravi. Naša Marijina družba šteje sedaj čez 80 članic. — Naš preč. g. župnik, voditelj družbe, so spravili našo kongregacijo v prav lep red. Vsak mesec imamo svoj sestanek; v večjih Marijinih praznikih med sv. mašo skupno sv. obhajilo z nagovorom. — Dekleta prejemajo redno vsak mesec sv. zakramente ter se udeležujejo mesečnih shodov precej marljivo. — Kakor povsod, se pa najdejo tudi v naši fari med dekleti takšne, ki še pridne pokvarijo. — Drage družabnice, trdno se oklenite Marijinega praporja, dajajte drugim lep zgled, vnemajte mlajša dekleta za družbo, prejemajte marljivo sv. zakramente, če mogoče vsak teden, nekatere bi imele celo priložnost vsak dan, in udeležujte se prav marljivo sv. maše, ki je vir vseh milosti. — Bodite zgled vsem faranom in v veselje preč. g. voditelju, da bodo tudi o družbi lahko izrekli lepe besede: »Da, zares, Marijina družba mi dela največ veselja,« kakor so se nekoč izrazili o tretjem redu, ki pri nas res lepo napreduje. — Srčno bi bilo tudi želeli, da bi se tudi ustanovil evharistični, bolniški in abstinenčni odsek.

Iz Gorij. Ivanka Ferjan † 24./III. Izdihnila je Mlinarjeva Ivanka iz znane poštene Jeklice družine, stara 22 let. Ni slovela med svetom, a njena čista duša, njeno brezmadežno življenje, prijazno in pošteno občevanje med svetom jo dviga na višek najlepših krščanskih čednosti. Ivanka, priprosto kmečko dekle, je služila kot dekla pri svoji sestri, mlinarici v Grapču. Opravljala je vsakdanja dela vestno in pridno, sedaj si jo videl hiteti s posodo na glavi na polje, v hlev, sedaj zopet kot pristno, korajžno Gorenjko z bičem v rokah poleg vpreženega konja, sedaj zopet kot spretno in urno mlinarico v mlinu, kako je stresala žito iz vreč med mlinske kamne z veseljem in vedrim smehljajem, sedaj zopet, kako je učila kot skrbna teta nedolžne mlinarjeve otroke krščanskih resnic, pridnosti in ubogljivosti. Pri obilnem delu je bila vedno vesela. Kako prijazno se je nasmehnila in pozdravila ali odzdravila. Spoštoval je tega angela v človeški podobi vsakdo, ne le dobri, ampak tudi pustolovec je moral s povešanimi očmi priznati vrline krščanskega dekleta. Da, čednost si sama pridobi čast, hvalo in spoštovanje! Pogrešala je ne bo samo Mlinarjeva hiša, sestri, domači in otroci, še celo ubogljiva živalica, kateri je stregla; pogrešale zlasti dekleta in žene, ki so donšale žito z naročilom: Ivanka, hitro zmelji! Odlikovala se je v vseh čednostih, zlasti v pobožnosti; sicer so vse druge čednosti rasle iz te korenine, vendar naj še omenim, da je z največjim veseljem prejemale pogostokrat sv. zakramente, in da bi ji bil čas in delo dopuščal, bi bila kot ljubljenska Jezusova vsak dan pri obhajilni mizi. Če omenim, da je sodelovala z vso vnemo tudi pri izobraževalnem društvu, da je še lansko leto nastopila pri predstavi »Junaške Blejke« in da je s svojim ljubkim glasom, prijetnim kretanjem, milo nedolžnim pogledom navzočim napravila še posebno dušno veselje in užitek, sem o njenih vrlinah še premalo povedal. Marijini družbi je bila Ivanka vsa leta zvesta tovarišica in njena pravila so ji bila zvezda-vodnica vse življenje. Pri zadnjem obisku sva se dogovorila, da ji prinesem na praznik Marijinega Oznanenja Najsvetejše; a Marija je svojo ljubljanko poklicala že prej uživat zasluženo plačilo.

Župnik J. Piber.

Trebelno. Redek slučaj bo to, ako umrjeta ena za drugo najstarejša in najmlajša Marijina članica v isti fari. Zgodil se je pri nas. Umrta je najprvo Uršula Šele iz Vrha, zgledna članica, sprejeta v trebelsko družbo pri prvem sprejemu l. 1901. Potem pa Marija Grlica iz Zg. Laknica, pridno dekle, sprejeta v sosednjo mokronoško družbo na bolniški postelji nekaj tednov pred smrtjo. Obema sta družbi pri-

redili lepe pogrebe. — Pri zadnjem sprejemu v našo družbo je družba narasla na okroglo 120 članic. Prvo navdušenje je sicer nekoliko prenehalo, vendar dekleta pridno opravljajo svoje družbene dolžnosti. Sicer bi bilo deklet lahko še enkrat toliko v družbi, toda marsikatera dekle je tega mnenja, da rajši ostane v — fantovski družbi. Dober tek!

SPOMINJAJTE SE UMRЛИH!

Marija Vogelnik, Tržič, Gorenjsko, 14. februarja.

Potočar Jožefa, Potočna vas, 6. aprila.

Marjeta Slapar, Tržič, Gorenjsko, 8. aprila.

Marija Grlica, Lakuče, 8. aprila.

Ančka Podlesnik, Leše.

Akademik Ivan Zgur.

† **Alojzij Škofic**, bogoslovec v Gorici. Zapel je velikonočni zvon in oznanil novo življenje. Zemlja se je razveselila in zazelenela pod toplimi solnčnimi žarki. — Ti pa nisi slišal velikonočnega zvona in nisi videl ozelenele narave... Cerkev je prepevala žalostne velikotedenske psalme, — ti si ležal v zadnjem boju in ko se je zazoril veliki petek, je pomladno solncece obsijalo tvoje blede lice sredi novega zelenja. A ti nisi več čutil solca, — tvoja duša se je že veselila večne pomladi. — S kakim veseljem si prišel v semenišče, kako trdno si upal, da bo gorko južno solnce ozdravilo tvojo bolezen, s kako pridnostjo si se lotil bogoslovne študija, kako srčno si želel, da bi mogel kdaj delovati v vinogradu Gospodovem!... Kako trdno si upal, da ozdraviš, kako si zatrjeval v pismih, da si vedno boljši. »Pomlad me bo rešila boleznii.« — Da, res, rešila te je trpljenja in te povabila v raj večne pomladi, večnega zdravja. — Srce nam želi za teboj, naša duša pa moli zate, predragi Alojzij: Requiem aeternam... **J. S.**

Kletvina in molitev. Kjer sezida Bog hišo, postavi hudič hitro svojo, pravi stari rek. Tako je zdaj. Vojska je priklicala marsikatero dušo k Bogu, moli se več kakor kdaj poprej, kajti hujših in resnejših časov še ni bilo. Sliši se pa tudi več kletvine. Kakor da bi bil napel zlo-duh vse svoje moči, da odtegne Bogu te preplašene duše, ki iščejo pri njem uteha. Najbolj v navadi je zdaj grdo preklinjanje devištva Matere božje. Preklinja Marijo nedorasel deček, preklinja jo odrasel pijanec in le pre-gostoma se sliši ta kletev iz ust vojakov. Zona obide človeka. Glej, vojak, ti greš v boje, ti greš smrti naproti. Kaj te ni strah preklinjati ono, ki stoji tako rada vojaku na strani, ki hodi po boju po smrtnem polju in kliče duše vojakov: »Pojdi za Jezusom!« Vedno se sliši izgovor: Lahki so prinesli to kletev, Prazna je ta. Ako veš, da je kletev, da je najgrša in naj-surovejša vseh kletev, zakaj jo ponavljáš ali zakaj ne ubraniš, da ne bi preklinjali v tvoji navzočnosti? Kletvina nam ne bo prinesla blagoslova in zmaže!

Nove skladbe.

Karlo Adamič: Kraljici nebes in zemlje. Zbirka Marijinih pesmi za mešani zbor, samo-speve in orgle. — Cena partituri 1 K 80 vin., glasovi po 40 vin. V Ljubljani 1915. Založila Katoliška Bukvarna. Dvanajst novih Marijinih pesmi, ki bodo našim cerkvenim zborom zlasti za bližajoči se majnik dobrodošle. Te po slogu zmernomoderne skladbe so vseskozi jasno zamišljene, blage v melodiji, fine v harmonijah. Lepe in prikupne so vse brez izjeme, posebno vznesene: štev. 1., 3., 6., 7., 11. Iskreno občutena sta tudi sopranska samospeva v štev. 4. in 5. Vsled resnične glasbene vrednosti in hkrati lahke izvedljivosti zaslužijo Karlo Adamičeve Marijine pesmi vsestransko kar naj-topleje priporočilo.

Stanko Premrl.

Premrl: Slava sv. križu. Pet pesmi za postni ali misijonski čas. Cena 50 vin. Založila Katoliška Bukvarna. — Pet prav mehko občutenih pesmi, ki jih je skladatelj namenil »v tolažbo vsem trpečim in v spomin na svetovno vojsko 1914/15.« Brez dvoma bodo pesmi — lepo pete — prvi del svojega namena dosegale in v trpeča srca obilo tolažbe vlivale. Pesmi niso težke, ampak take, da jih bo velika večina naših zborov izlahka zmagovala.

Kimovec.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Vojak v bolnišnici, da bi vdan v božjo voljo prestal vse trpljenje težke bolezni. — M. H., da bi premagala vse nečiste izkušnje

ter zadobila pravi srčni mir. — K. T. za srečno zadnjo uro. — Neka mati, da bi se njen sin srečno vrnil z vojne. — Marijina hči, vdana nagli jezi, za dar potrpežljivosti, ponižnosti ter vredno prejetje sv. zakramentov. — Mladenka v dosego zaželjenega poklica ter da zamore istega izpolnjevati, za zdravje drage mame in za rešitev brata iz zelo zamotane zadeve. — Pijači vdana oseba. — Zakonska, med katerima vlada prepir. — Neka oseba za stanovitnost v premagovanju hudih izkušnjav. — Več vojakov za krščansko življenje in vdano prenašanje težav ali pa za srečno smrt.

ZAHVALE.

Neka mati presv. Srcu Jezusovemu, da se je sin po petih mescih oglasil. — M. E. prebl. Devici in sv. Antonu za zadobljeno milost. — Tončka Kovačič presv. Družini, sv. Antonu ter bl. Janezu Bosku za odvrnenje občutne nesreče po opravljeni devetdnevni. — Helena Počakaj prebl. Devici Mariji za pomoč v hudi bolezni. — Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za uslišano prošnjo. M. H., Obrež. — Marija Glavič sv. Antonu Pad. in sv. Jožefu za vnovič zadobljeni sluh. — H. P. Materi božji za večkratno uslišanje in posebno po Mariji zadobljeno zdravje stare matere. — N. N. Mariji Pomčnici na Brezjah za vrnjeno zdravje.

* * *

Hvala ti, lurška Mati, za izredno milost, katero si mi izkazala! Naj oznanjam tvoja čudežna dela tudi vsem tvojim čistilcem, »Bogoljubovim« bralcem, da se jim, v tvojo slavo, pomnoži zaupanje na tvoje vsemogočno priprošnjo. — Približno 18 let, od svoje najzgodnejše mladosti, sem bila bolna na želodcu. Pri mnogih zdravnikih sem iskala pomoči — brezuspešno. Vedno bolj sem pešala; le s težavo sem opravljala lahka dela, dostikrat sem morala delo pustiti in iti v posteljo. Zraven tega sem imela še tudi odprto rano na nogi. Ljudje so me pomilovali, čutila sem sama: treba bo umreti. — Zadnjo naravno pomoč še poskusim: Peljem se v L. . . . k zdravnikom. Prvi zdravnik mi zmaže z glavo: »Prepozno.« Drugi mi nasvetuje operacijo, kateri bi pa gotovo podlegla zaradi telesne slabosti. Zdravniki so konstatirali rane v želodcu. — Šele sedaj sem se po nasvetu nekega duhovnika zatekla k Mariji Devici ter sklenila rabiti lurško vodo. 25. sušca 1914 sem po sv. maši na svojo bolno nogo vlila nekaj lurške vode in noga se je takoj zacelila, tako da sedaj niti ne čutim, da sem bila kdaj na nogi bolna. Moje zaupanje je raslo. Pila sem lurško vodo in zdravje se mi je kar vidno vračalo. Grozne bolečine, ki sem

jih prej čutila v želodcu, so izginile, opravljam brez težkoče vse dolžnosti svojega stanu. — Ljudje me poprašujejo: »Kaj se je s teboj zgodilo, da si videti tako čvrsta in tako vesela?« Jaz pa odgovorim: »Marija me je ozdravila.« Kadar vidim lursko vodo, mi solze pridejo v oči, solze veselja in hvaležnosti nad izredno milostjo, ki sem jo od lurske Matere božje sprejela.

Franciška Korošec, Sv. Martin
na Pohorju, Štajersko.

Ali še ne bo konec teh neumnosti?! Spet roma okoli po deželi v tisočih izvodov neka takozvana »marijaceljska molitev«, ki jo je treba devet dni zapored prepisavati in brezimno naprej pošiljati in potem čaka človeka »veliko veselje« in ne vem kaj še vse... Iz tega se vidi, da je med ljudmi še veliko prazne vere. Človek bi pričakoval, da bodo ljudje po tolikem poučevanju s prižnice in po časnikih vedeli na prvi pogled presoditi, da je to prazna reč; pa ne! Zvesto se varuje, pridno prepisuje in razpošilja. Treba bo še več luči. Kar vas je pametnih, ki verujete to, kar je Bog razodel in kar katoliška Cerkev uči, poučite nevedneže, liste pa, če vam v roko pridejo, raztrgajte! Želeti bi bilo, da bi bilo že enkrat za vselej konec takih neumnosti.

Kupujte srečke »Slov. Straže«! — Po vojski bomo tudi Slovenci imeli ogromno število invalidov, za delo nezmožnih pohabljenecv, mladeničev in mož brez roke ali brez noge; mnogo očetov, ki imajo več otrok, pa bo mrtvih obležalo na bojišču. Kdo bo skrbel za te usmiljenja vredne pohabljene junake? Kdo za številne sirote, ki jih uboge matere vdove ne bodo mogle same preživiti? Država jim bo gotovo priskočila na pomoč, toda ta pomoč bo nezadostna, v premnogih slučajih sploh nemožna. Na to moramo vsi misliti že sedaj in nabirati sredstev, da se kolikor mogoče pomaga tej strašni bedi. Ta blagi cilj si je stavila tudi »Slovenska Straža« in ga hoče doseči vsaj deloma predvsem z efektno loterijo. Kdo bi tega plemenitega in prepotrebnege podjetja s celo dušo ne pozdravil? To delo je tako bogoljubno, da si tudi »Bogoljub« šteje v dolžnost, pozivati svoje prijatelje na živahno agitacijo za nakupovanje in razpečevanje srečk »Slov. Straže«. Gre se tukaj za to, da pomagamo domačim junakom, ki z občudovanja vredno požrtvovalnostjo tvegajo svoje življenje za nas in našo domovino, rojakom, ki bodo resnično najbolj vredni in

najbolj potrebni naše podpore. Želimo iz dna srca, da se z dobičkom te efektne loterije res dobi izdatna pomoč za sirote v boju padlih junakov-rojakov, ki bodo sicer ostale brez pomoči ali pa bodo prišle v tuje roke, kjer bodo izgubljene jeziku svoje matere in morda tudi veri svojih očetov! Tu veljajo zares besede Jezusove: Karkoli storit kateremu najmanjših mojih bratov, to meni storite! — Zato jadno vsi na noge, zlasti Marijine družbenice na delo, da se v s e srečke razpečajo še tekem meseca majnika! Naberite majnikovi Kraljci obilo teh »šmarnic«, ki jih bo nebeška Mati gotovo posebno vesela. Vsak slovenski oče in vsaka mati, vsak slovenski mladenič in vsaka mladenka naj pokaže, da ima hvaležno čuteče srce za brate trpine in naj si nakupi vsaj eno srečko za 1 K.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Gospod pisec življenjepisa Franciške Cundrč je s, tem, da je dobro Franco, kmečko deklet, stavil v zgled kot pesnico »Bogoljubovo«, izvalil vse naše »pesnike« in »pesnice« na slovenski zemlji, ki čutijo v sebi nekoliko žilice za pesnikovanje, da so ta mesec obsuli (e) »Bogoljubovega« urednika s svojimi proizvodi, ki naj jih objavi; bolj ponižni so zraven pristavili, da naj tudi »napake, ki jih je gotovo veliko, popravi«; najponižnejši so pa mirnodušno povedali, da so nazadnje zadovoljni tudi s košem, če jim ga je urednikova »previdnost« prisodila. In res se je ta mesec koš močno napolnil. — Priznati se mora, da je med ljudstvom veliko pesniških talentov, ki se ravno na tak način javljajo. A poleg »žilice« je treba tudi šole, učenja; drugače ne gre. Redki so taki talenti, da bi brez študiranja kaj vrednega skupaj spravili. Tak izreden talent je bila Franca Cundrč, ki je samó z dvema razredoma ljudske šole zlagala take pesnice, da so bile za tisk. A — to je treba dobro pomniti — ona je vse svoje pesmi, preden jih je odposlala, izročila v presojo in popravo gospodu, ki zdaj piše njen življenjepi, bivšemu kaplanu njene domače župnije; in takó je uredništvo dobilo pesmi v roke že popravljene in opiljene. Enako, prosimo, naj delajo vsi, ki niso dovolj izobraženi, pa jim vendar žilica ne dá miru: naj pesmi pokažejo kakemu izobraženemu možu, ki naj jih presodi in morda tudi popravi, kar je treba; drugače je škoda pošiljati, ker pismo vendar stane najmanj 12 vinarjev, ki jih je škoda za koš.

LISTNICA UPRAVNIŠTVA.

S to številko je ustavljen »Bogoljub« vsem, ki niso plačali naročnine.

presv. Srca v bratovski cerkvi; c) udom rožnovenške bratovščine v katerikoli cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 6. dan; i) tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

16. Nedelja. Pričetek Alojzijeve pobožnosti. Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje.

17. Ponedeljek. Sv. Paskal. Popolni odpustek tretjerednikom, kakor 13. dan.

19. Sreda. Sv. Ivo. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 13. dan.

20. Četrtek. Sv. Bernardin. Popolni odpustek tretjerednikom, kakor 13. dan.

23. Nedelja. Binkošti. Popolni odpustek: a) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje; b) udom rožnovenške bratovščine v katerikoli cerkvi; c) tistim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine sv. Duha danes ali v osmini, če obiščejo bratovsko ali farno cerkev. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

24. Ponedeljek. Marija Pomočnica kristjanov. Popolni odpustek udom bratovščine naše ljube Gospe vedne pomoči.

25. Torek. Sv. Magdalena Paciška. Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje.

30. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Ferdinand. Popolni odpustek: a) vsem, ki trikrat na teden skupaj molijo sveti rožni venec; b) tretjerednikom kakor 13. dan.

31. Ponedeljek. Praznik naše ljube Gospe presv. Srca. Udom bratovščine popolni odpustek danes ali v osmini.

Mesečne pobožnosti. 1. Šmarnice. Kdor hodi k šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj moli v čast Matere božje, dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mesecu pa dobi popolni odpustek. — 2. Kdor gre po vrsti šest petkov ali šest nedelj pred praznikom presv. Srca Jezusovega k spovedi in k sv. obhajilu in moli v namen sv. očeta v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja, dobi vselej popolni odpustek. Prvi izmed šestih petkov je 30. aprila in prva izmed nedelj je 2. maja. — 3. Šestnedeljska pobožnost v čast sv. Alojzija se začne v nedeljo, dne 16. maja. Kdor šest nedelj povrsti sprejme zakrament svete pokore in sv. obhajilo in kaj moli ali premišljuje ali drugače kaj dobrega stori v čast sv. Alojziju, dobi vsako teh nedelj popolni odpustek. Ko bi pa kdo katero teh nedelj ne mogel iti k sv. obhajilu, bi moral pobožnost iznova začeti.

Darovi.

Za bolgarski misijon: Č. g. J. Fon 40 K; gdčna Marija Vider 4 K; Rozalija Dular 2 K 40 vin.; č. g. vikar Jak. Fon 40 K; gdčna Marija Vider 4 K; Rozalija Dular 2 K 40 vin.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: Črni vrh 20 K; Tržič 4 K; Marijina družba (A. Simončič) v Trstu 27 K 52 vin.; stolna župnija v Ljubljani 55 K; Zg. Tuhinj 41 K 71 vin.; Dragatuš 2 K 10 vin.; Št. Vid nad Ljubljano 42 K; Hrastje pri Kranju 20 K; Moravče 82 K 44 vin.; Št. Vid pri Zatičini 42 K; župnija sv. Jakoba v Ljubljani 66 K; Cerklje pri Kranju 233 K 50 vin.; III. Marijina družba pri Uršulinkah 85 K 32 vin. (II. zbirka, zbrale gdčne M. Šiberl, R. Završan in F. Bogataj; neimenovana, Bovec, 20 K; župni urad sv. Lenard nad šk. Loko 13 K; Voglje 6 K 30 vin.; zavod šolskih sester v Trnovem na Notranjskem 39 K 16 vin.; neimenovana 2 K; Št. Vid pri Vipavi 5 K 72 vin.; Ajdovec 12 K 60 vin.; Rakitna 12 K 60 vin.; Radovica 23 K 90 vin.; Predoslje 129 K; Goče 22 K; I. H. 6 K; Dob 26 K 14 vin.; P. Dionizij Pristovnik 2 K; župnija Žužemberk 125 K; Podraga 5 K; č. g. kaplan Erzin 16 K 90 vin.; draga 5 K; č. g. kaplan Erzin 16 K 90 vin.; T. Košar 1 K; H. Pušnik 1 K.

Za cerkev sv. Jožefa v Ljubljani: Jos. in Marija Vukšinič 200 K; Jakob Prašnikar 46 K; preč. g. dr. Franc Ušeničnik 50 K; vč. g. Engelbert Rakovec 40 K; Franc Ograšek 20 K; Al. Zaplotnik, Mar. Leuc, Pet. Natlačen, M. Dovgan, Klekl Ivo, Ana Rožman, Jos. Kalin, Ter. Gogala, Mar. Gionetti, Fr. Žumperger, Fr. Kostnik po 10 K; Ana Hude 14 K; A. in M. Golobič 12 K; Jos. Seliškar in Franc Grden po 5 K; Ter. Golob 4 K; Mar. Appe 8 K; Marija Brežan 5 K; T. Knaflič v Ločah 4 K.

Za naše vojake: Tavčar Matej, kaplan, Selca, 50 K; J. Tušar, Idrija, 5 K; Blaž Wölfl, vojni kurat, Pola, 5 K; Ivan Murovec, kanonik, Gorica, 20 K; Dobrodelni odsek, Št. Jernej, 6 K; Jos. Lavrič, župnik na Breznici, 8 K; Neimenovana 1 K 40 vin.; Tomaž Jereb, Idrija, 1 K; Terezija Cmok, Stopiče, p. Grobelno, 1 K; Terezija Fidler, Hotunje, 20 K; Leopold Stubelj, vikar, Vel. Do., 5 K; Fr. Ogrizek, župnik, Dramlje, 5 K; Iv. Lavrenčič, kanonik, 15 K; Ivana Burger, Hraše, 8 K; Lucija Šket, Maribor, 4 K; N. Zadobovšek 1 K; M. Seljak 1 K; Mar. Jan 1 K.

Misijon.

Hčerke iz dobrih rodbin, ki čutijo v sebi poklic za redovništvo in se hočejo posvetiti vgojil revnih otrok in misijonskemu delu v tu- in inozemstvu, se sprejmo v

samostan Srca Jezusovega

(Herz-Jesu-Kloster)

Dunaj XXI. Leopoldauerstrasse 123.

SANATORIUM · EMONA
 ZA NOTRANJE · IN · KIRURGIČNE · BOLEZNI ·
 · PORODNIŠNICA ·
 LJUBLJANA · KOMENSKEGA · ULICA · 4 ·
 SEF · ZDRAVNIK · PRIMARJ · DR · FR · DERGANČ

Višjega štab. zdravnika in fizika dr. Schmidta znamenito

OLJE ZA SLUH

odstrani hitro in temeljito nastalo gluhotu, tečenje iz ušes, žumenje po ušesih in naglušnost, tudi ako je že zastarano. Steklenica stane 4 K z navodilom o uporabi. Dobiva se samo v lekarni na Novem trgu v Celovcu.

Bogata zaloga

546

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

Najboljša in najsigurnejša prilika za štedenje!

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

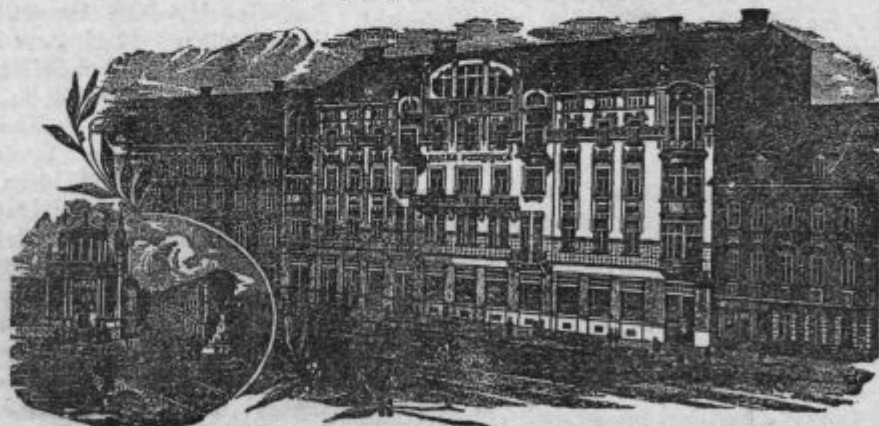
Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, pritličje, v lastni hiši, nasproti hotela „Union“ za franciškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge in vloge v tekočem računu, za katere jamčijo ne samo njeni zadržniki temveč tudi cela dežela Kranjska, in jih obrestuje po

33

4 ³/₄ %

brez kakega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vložnih 100 kron čistih obresti 4-75 K na leto. Stanje vlog je bilo koncem marca 1914 čez 22 mil. jonov K. Za nalaganje po pošti so poštno-hranilnične položnice brezplačno na razpolago.

Načelstvo.

Naše gospodinje! Zahtevajte vedno pri vseh trgovcih Kolinsko kavino primes v korist obmejnih Slovencev.